

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΡΙΔΑΣ

Συντάττειται ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας δεῦτερόθεν ἐξαχθῆν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμματα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμαὶ 100, Ἐξαμηνια δραχ. 55, Τριμηνια δραχ. 30.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ γράμματα γαλλικὰ 60, ἑξαμηνια 35 καὶ τριμηνια 20.
ἈΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ δολάρια 4, ἑξαμηνια 2 καὶ τριμηνια 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰοῦντοσε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυτιδίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' - Τόμος 39ος

Ἀθήναι 16 Ἀπριλίου 1932

Ἔτος 54ον - Ἀριθ. 20

ΕΔΙΘΗΝΤΕ ΦΕΡΔΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
— Ἔδιδ, ἀπέψου καλὰ τί κάνεις, τῆς εἶπε ἡ λαίδη Σθενσενχάμ, ποὺ ἔκλαιγε ἄφησε πρῶτα νὰ ρωτήσης.

— Παιὸν νὰ ρωτήσω ἀφοῦ δὲν ἔχω κανένα σιτὸν κόμο; Στὸ μοναστήρι πρέπει νὰ τηλεγραφήσω νὰ δῶ ἂν μποροῦν νὰ μὲ δεχτοῦν.

Ἄργα, περασμένα μεσάνυχτα, ἔφθασε ἡ ἀπάντησις. Ἐνα τηλεγράφημα γιὰ τὴν Ἐδιδ, μὲ τὴ λέξη «ἐλάτε» μόνο, καὶ ἕνα ἄλλο γιὰ τὴν λαίδη Σθενσενχάμ, ἀπ' τὴν ἡγουμένην, μὲ τίς λέξεις: «Παρακαλῶ νὰ συνοδεύησθε ὡς τὴ Λυὼν ἡ Ἐδιδ».

Ἐφραυγε, χωρὶς νὰ ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά της, χωρὶς νὰ ἴδουσι ὅλοι πῶσο δὲν ἔφταιγε. Ἐφραυγε ἀπ' τὸ σπιτι ποὺ τόσο τὴν τυράννησε ἡ κακία Μπέλλα, μὰ καὶ τόσο τὴν ἀγάπησε ἡ λαίδη Σθενσενχάμ. Τῆς φαίνετο πῶς ἔξαορφεύε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

— Καλὰ Τζαίνη, ἀφῆσε τὸ τσαί στὰ τραπέζια, οἱ δεσποινίδες δὲ θ' ἀργήσαν νὰ γυρίσουν, ἀπορῶ μάλιστα πῶς δὲ γύρισαν ἀκόμη. Ἡ καϊμένη ἡ Ἐδιδ φέυγει ἀπόψε μὲ τὸ τραῖνο τῶν δακτύμιση, καὶ ἂν ἔχη τίποτα νὰ ἐτοιμάσῃ ἀκόμη, δὲ θάχη καρὸ. Ποτὲ ἡ λαίδη δὲ φανταζόταν ὅτι θὰ τῆς ἔκανε τόσο κόπο ἡ ἀναχώρησις τῆς Ἐδιδ. Τὴν ἄδειο θὰ τῆς φαίνετο τὸ σπιτι, χωρὶς τὸ γλυκὸ χλωμὸ προσωπίκι. Ἐκατὸ φορὲς τῆς εἶχε ἔρβει ἡ σκέψις νὰ τῆς πῆ: «Ἐδιδ, θέλεις νὰ μείνης μαζί μας; Θέλεις νὰ γίνης ἡ

ἀγαπημένη μου ἀνηψούλα;» ἀλλ' ὅχι, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μοιράσῃ τὴν περιουσία της σὲ μιὰ ξένη, σὲ μιὰ ποὺ δὲν τῆς ἦταν τίποτα, καὶ νὰ

«Ὅλα τὰ κοριτσάκια ἔπρεπε νὰ εἶναι μασκαρευμένα σύμφωνα μὲ τὸ εἶδος καὶ θὰ κουλούσαν... (Σελ. 211, στ. γ'.)»

ἀδικήσῃ τὴν ἀληθινὴν ἀνεψία της. Θὰ διέφευγε, μὰ δὲ θάλεγε τίποτα. Γιὰ νὰ διώξῃ τίς πένθημες ἀπέψεις τῆς σηκώθηκε καὶ ἀνέβηκε στὴν κάμαρα τῆς Ἐδιδ. Πῶσο ἄδεια τῆς φάνηκε. Ἡ βαλίτσα της κλειστὴ, δεμένη κίβλας, στὰ τραπέζια ἐπάνω ἕνα κασσελάκι μισάνοιχτο. Ἡ λαίδη Σθενσεν-

χάμ, πάντα καλὴ, ἔβαλε μέσα μιὰ πλάκα σοκολάτα, δυὸ βιβλία καὶ μιὰ ἑκτακτὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ποὺ ἀπὸ πίσω τῆς ἔγραψε.

«Στὴν ἀγαπημένη μου μικρῇ Ἐδιδ ποὺ ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω.
Παρίσι, 26 Νοεμβρίου 19...
Μ. Ι. Σ.»

Εἶχε νυχτώσει, τὸ τσαί εἶχε πρὸ πολλοῦ παγώσει, καὶ ὅμως δὲ γύρισαν ἀκόμη. Ἐπρεπε νὰ εἶναι οἱ εἰρημισοὶ πίσω, τώρα εἶναι ἐννια καὶ ἄκρμα νὰ φανοῦν.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίξε σιγά-σιγά καὶ φάνηκε τὸ κεφάλι τῆς Τζαίνης.

— Μυλαίδη, ἡ μικρῇ λαίδη δὲ γύρισε ἀκόμη.

— Ὅχι, καλὴ μου Τζαίνη, μὴ στενοχωρεῖσαι ὅμως, θάρθουν ἔπου νάνα.

Ἡ ἀνησυχία της ὅμως ὅλο καὶ μεγάλωνε, «Θεέ μου, συλλογιζόταν, ἔγινε κάποιο δυστύχημα, αὐτὸ εἶναι βέβαιον... Σὲ ποιά ἀπ' τίς δυὸ ὅμως;

Καὶ συλλογιζόμενη τὸ παιδί τῆς ἀδελφῆς της, ἔλεγε.

— Ἄς μὴ εἶναι τουλάχιστον στὴ Μπέλλα.

Καθὼς σκεπτόταν ὅμως τὴν ὄρφανόλα, ποὺ εἶχε τόσα διποφέρει, ἔλεγε:

— Ἄς μὴ εἶναι ἡ Ἐδιδ.

Ἐνα δυνατόν κουδούνημα τὴν ἔκανε ν' ἀγαπηθῆσῃ.

Ὅχι, αὐτὴ τὴν φορὰ δὲ γελιόταν, ἕνα αὐτοκίνητο εἶχε σταθεῖ στὴν πόρτα, ἀλλὰ δὲν ἦταν τὸ δικὸ της. Ἦταν ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο μ' ἕνα κόκκινο σταυρὸ ἀπέξω καὶ ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο κατέβασαν ἕνα φορεῖο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἀκριβῆ στὸ λόγος τους, τὰ δυὸ κορίτσια, στὶς τέσσερις ἀκριβῶς, εἶχαν βγεῖ

ἀπ' τὸ Λούδρ γιὰ νὰ γυρίσουν. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἡ Μπέλλα εἶπε στὴν Ἐδίθ.

— Ἐξάσα τὴν ὑμπρέλλα μου στὸ κατάστημα, Ἐδίθ, πᾶς, σὲ παρακαλῶ, νὰ τὴ ζητήσης.

Μόλις ἀπομακρύνθηκε ἡ Ἐδίθ, ἕνας ἄνθρωπος μὲ κακὸ παρουσιαστικὸ, πλησίασε τὴ Μπέλλα.

— Ἄ, καλὰ ποὺ σὲ βρήκα! δὲ μοῦ λές, πότε θὰ μὲ πληρώσης; τί, γιὰ κορόιδο μὲ πῆρες.

— Δὲ σὲ κοροϊδεῶ, ἡ εὐκαιρία μόνο μοῦ ἔλειψε.

— Πόσα θὰ μοῦ δώσεις;

— Πεντακόσιες δραχμές.

— Δὲ φτάνουν, τουλάχιστο ἓνα χιλιάριο.

— Τί, πεντακόσιες σοῦ φαίνονται λίγες; Καὶ τί ἔκανες; γιὰτί ἤρθες μόνο στὴν πόρτα καὶ τὰ πῆρες. «Ἄ-τῆ» τὰ ἔκανε ὄλα.

— Δὸς μου τὰ λεφτά, ἀλλιῶς θὰ τὰ πᾶ ὄλα.

— Καὶ ποῖος θὰ σὲ πιστέψῃ; θὰ νομίσουν πὼς εὐὸ τὰ κλεψες καὶ θὰ σὲ πᾶνε καὶ φυλακῆ.

— Σοῦ εἶπα, δῶσε μοῦ τὰ λεφτά!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ἄγνωστος εἶχε πᾶει κοντὰ τῆς καὶ τῆς ἔσφιγγε δυνατὰ τὰ χέρια.

— Δὲν ἔχω! τόλμησε ν' ἀντιτάξῃ ἡ Μπέλλα.

— Ψέμματα λές! ἔχεις χίλια φράγκα!

Χωρὶς νὰ πῆ ἄλλη λέξη, καὶ χωρὶς κανέναν ἀπὸ τοὺς διαβάτες νὰ ὑποπτευθῆ τὸ δρᾶμα ποῦ, παίζονταν ἐκεῖ στὸ δρόμο, ὁ ἄθλιος προσπάθησε ν' ἀποσπάσῃ μὲ τὴ βία ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Μπέλλας τὸ χρυσοῦς πουγί.

Ἀγωνιζόταν μὲ λύσσα, γιὰτί καταλάβαινε πὼς δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ τίποτα ἐναντίον τῆς, ἐνῶ ἐκεῖνη, ἂν καὶ συνένοχη, τὸν εἶχε στὰ χέρια. Τὴν τραβοῦσε, τὴν τραντάζε, σὰ νᾶθελε νὰ τὴ συντριψῇ.

— Βοήθεια! φώναξε ἡ Μπέλλα μὲ πνιγμένη φωνή.

Μὲ ἄλλη κραυγὴ τῆς ἀποκρίθηκε: Ἡ Ἐδίθ γύρισε ἀπὸ τὸ μαγαζί. Κατάπληκτη, καταφοβισμένη, καρφωμένη στὸ ἔδαφος, ἔβλεπε τὸ τέλος αὐτῆς τῆς σκηνῆς. Τὴ στιγμή ποῦ ἡ Μπέλλα ἔτοιμαζόταν νὰ πέσῃ κάτω, ἡ ἄλλη, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ, χωρὶς ν' ἀκούσῃ παρὰ τὴν παρόρμησιν τῆς καλῆς τῆς καρδιάς, ἔρμησε νὰ βοηθήσῃ ἐκεῖνην ποῦ τὴν κατηγοροῦσε γιὰ κλέφτρα, καὶ μὲ τὰ δύο τῆς χέρια τράβηξε τὸ μπράτσο τοῦ ἀνθρώπου, ἐλπίζοντας νὰ τὸν κάμῃ νὰ φύσῃ τὴ Μπέλλα. Ἀλλὰ τί μπορούσε μιά μικρὴ κι' ἀδύνατη κόρη!

(Ἀκολουθεῖ) ΒΑΣΙΛΙΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ὅχι, ἔχι, ἔκανε ὁ Γιάννης. Εἶναι ντροπῆ, τί θὰ πῆ ὁ δάσκαλος.

— Ντροπῆ καὶ στὸ δάσκαλο ποῦ σὲ λογάρισε ἐσένα λιγώτερο, εἶπε ὁ πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὰ παιδιά. Κι' εἶπαιτα θὰ γελᾶσσομε, καίμενε.

Τὸ βράδυ στὸν Ἀη-Γιώργη δὲν ἔπεφτε βελόνα. Λιγώτεροι ἦταν οἱ συνειδητομένοι ἐνορτίτες ἀπὸ τοὺς κατεράδες, τοὺς μπαρμπάδες, τοὺς συμπεθέρους, τὰ πρωτοξάδερφα καὶ τὰ δευτεροξάδερφα τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ Στάθη, ποῦ εἶχαν πᾶει ἐκεῖ γιὰ νὰ καμαρώσουν τὰ παιδιά τους.

Ὁ Στάθης κι' ὁ Γιάννης στεκόταν στήτοι κι' ἀλύγιστοι ἀπὸ τῆς δυὸ μεριῆς τοῦ δάσκαλου καὶ τοῦ κρατοῦσαν τὸ ἴσο, κοιτάζοντας μὲς στὸ φαλτῆρι, καὶ μόνο ὁ Γιάννης ἔριχνε πῶ καὶ ποῦ μιά πονηρὴ ματιὰ στοὺς φίλους του, ποῦ στεκόταν κοντὰ στὸ τέμπλο, μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας.

Τέλος ψάλλθηκαν τὰ τροπάρια, εἶπαν καὶ τοὺς χαιρετισμούς. Κι' ἤρθε ἡ ὥρα ποῦ βγήκε ὁ Στάθης γιὰ νὰ πῆ τὸ «Ἀσπίλε, ἀμύλωντε». Προχώρησε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ κόκκινος σὰν τὴ ντομάτα, στάθηκε μπροστὰ στὸ ἱερό κι' ἀνοῖξε τὸ βιβλίο του.

Ἐρριξε μιά ματιὰ στὸ δάσκαλο ποῦ τοῦ γνεφε μὲ τὸ κεφάλι ἐνθαρρουντικά, κι' ὕστερα ἔρχισε νὰ διαβάξῃ. Στὴν ἀρχὴ μὲ χαμηλὴ, τρεμουλιαστὴ φωνή, ποῦ ὄλοένα ἔμωζε ἀνεβαίνει ψηλότερα, τόσο ποῦ δταν ἔφθασε στὸ «ἁγνὴ Παρθένη», δὲν πήγαινε πιὰ παραπάνω κι' ἀναγκάστηκε νὰ τὴν κατεβάσῃ ἐκεῖ ποῦ ἦταν στὴν ἀρχή.

Κι' εἶτοι προχώρησε ἀνεβοκατεβαίνοντας, κι' ἡ μάννα του τὸν κοίταξε μὲ δακρυσμένα μάτια, κι' ὁ δάσκαλος ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστηση, καὶ τὰ ξαδέρφια του τὸν θαύμαζαν μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα, σπρώχνοντας τὸ ἓνα τ' ἄλλο. Καὶ ἔλαξε φθάσει σχεδὸν ὡς τὴ μέση, δταν γιὰ μιά στιγμή μιά στράκα ἔσπασε μπροστὰ στὰ πόδια του, μὲ φοβερὸ κρότο, πνιγοντάς τον στὸν καπνὸ! Ἦταν τόσο ἄξαρνο, ποῦ ὁ Στάθης ἔβγαλε μιά τρομαγμένη φωνή, καὶ τὸ βιβλίο ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια του.

Ἄκουσε συγχρόνως πῶς του πνιγμένα γέλια καὶ τὴ θυμωμένη φωνὴ τοῦ καντηλιανάρτη ποῦ γύρευε νὰ βρῆ ποῖος πέταξε τὴ στράκα.

Ντροπιασμένος, ὁ Στάθης ἔσκυψε νὰ σηκώσῃ τὸ βιβλίο του καὶ γύρισε

νὰ κοιτάξῃ τὸ δάσκαλο. Δίπλα του ὅμως εἶδε τὸ Γιάννη τὸν Τομαρᾶ νὰ γελᾶ μ' ἓνα τόσο σατανικὸ χαμόγελο, ποῦ ὄλο τὸ αἷμα του ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Ὡστε ὁ Γιάννης γέλοσε γιὰ τὸ πάθημά του! Ἐχε γοῦστο νὰ εἶχε βάλει αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ τοῦ τὸ κάνουν ξεπίτηδες. Ἀλλὰ πάλι μπορούσε νὰ τοῦ κάμῃ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα ποῦ περνοῦσε γιὰ φίλος του;..

Τέλειωσε τὴν προσευχὴ, ἀλλὰ μὲ κομμένη ὄλη του τὴν ὄρεξη. Πᾶει, εἶχε ντροπιαστῆ μπροστὰ σ' ὄλον τὸν κόσμο. Κι' αὐτὸ γιὰ μιά παλιοστράκα. Τουλάχιστο νὰ κέρδιζε ἔτι εἶχε χάσει κατόπιν, δταν — ὅπως τοῦ εἶχε πει ὁ δάσκαλος — θάλεγαν κι' οἱ δυὸ τους μαζί τὰ ωραιότερα τροπάρια... Ἔτσι θὰ συναγωνιζόταν καὶ θάδειχνε στὸ Γιάννη ὄλη τὴ δύναμή του. Στάθηκε λοιπὸν στὴ θέσιν του καὶ περίμενε.

Ὁ Γιάννης ἤρθε τώρα μ' ἓνα ἄλλο βιβλίο στὸ χέρι κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ. Ὅπως ἔμωζε ὁ Στάθης πήγαινε ἀπὸ τὰ χαμηλὰ στὰ ψηλότερα, εἶτοι κι' αὐτὸς ἀπὸ σιγὰ πήγαινε γρηγορότερα καὶ δὲν στεκόταν καθόλου γιὰ νὰ ξαναπάρῃ φόρα, ἀλλὰ τάλεγε ὄλοένα καὶ πιὸ γρήγορα, ποῦ δὲν τὸν καταλάβαινε σχεδὸν κανένας. Κι' δταν ἔφθασε στὸ τέλος, δὲν σταμάτησε γιὰ ν' ἀφήσῃ τὸ Στάθη νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀλλὰ τὰ εἶπε ὄλα, γρήγορα σὰ σιδηρόδρομος, τρώγοντας τῆς λέξεις! Εἶπε γρήγορα γρήγορα, χωρὶς ἀνάσα καὶ τὸ «Ἵπερένδοξε» καὶ τὸ «Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ» καὶ τὸ «Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου», ὡς τὸ Ἀμήν! Κι' ὁ Στάθης τὸν κοίταξε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα ἀπ' τὴν ἐκπληξή, γεμάτος ἀγανάκτηση καὶ θυμὸ.

Ὡστε εἶτοι λοιπὸν: Ὁ Γιάννης τοῦ τὰ εἶχε σκαρῶσει ὄλα αὐτὰ, καὶ τὴ στράκα καὶ τοῦτο; Καλὰ, θὰ ἔβλεπε! Κρατήθηκε ὡς ποῦ νὰ σχολάσῃ ἡ ἐκκλησιὰ, βοήθησε μάλιστα τὸ δάσκαλο νὰ ψάλῃ «Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου». Μόλις ὅμως εἶπε ὁ παππᾶς τὸ «Δι' εὐχῶν» κι' ἄρχισε νὰ φεύγῃ ὁ κόσμος, πετάχθηκε πρῶτος ἔξω καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα. Καὶ μόλις εἶδε τὸ Γιάννη νὰ βγαίνει, προχώρησε κοντὰ του καὶ χωρὶς νὰ πῆ τίποτα, τοῦ δῶσε μιά γερὴ μπουνιά κατὰμουτρα, ἀνάμεσα στὴ μύτη καὶ στὸ στόμα.

Ὁ Γιάννης γιὰ μιά στιγμή ἔμεινε ἀποσολωμένος καὶ σκέπασε μὲ τὸ χέρι του τὸ πρόσωπό του ποῦ εἶχε γεμίσει αἷματα. Ὑστερα ἔμωζε ὄλο ἔλαξε σὰν ἄγριο θηρίο καὶ, κλαίγοντας μαζί καὶ φωνάζοντας, ρίχθηκε ἐπάνω στὸ Στάθη ποῦ ἔφευγε κούτρου-βαλώντας τὸ καλντερίμι, κι' ἄρχισε

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ.

Ἡ σειρά τώρα τῆς Σιδερονυχᾶτης. Ἡ ἀρκούδα εἶναι σύμφωνη μὲ τοὺς συντροφούς τῆς, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἔχει κατεγαριές. Ὅτε χελώνα θὰ βγάλῃ σὰν τὸ Χοντρομύταρο, ὅτε παντίκια θὰ μαζέψῃ σὰν τὴν Κιτρινοῦλα, ὅτε θὰ φταρμιστῇ σὰν τὸν Καροτῆ, ὅτε θὰ κάμῃ κανέναν, κατὰ λάθος τάχα, νὰ τροχίσῃ τὴ μύτη του, ὅπως τῆκανε ὁ Ἀχαμνούλης. Αὐτῆ, ἀπλοῦστατα, θάγοιέψῃ!

Στὸ κοινὸ τὴν παρουσίαζε πάντα ὁ ἴδιος ὁ κ. Χάρρυ Κόμπλεν. Τῆς φοροῦσε πρῶτα ἓνα φίμωτρο ποῦ εἶχε καὶ σκουινί, τὴν τραβοῦσε ἀπ' τὸ σκουινὶ αὐτὸ καὶ τὴν ἀνάγκαζε νὰ σηκώνεται σοῦζα, νὰ χορεύῃ, νὰ ξαπλώ-

νεταὶ χάμω καὶ νὰ κάμῃ ἓνα σωρὸ ἄλλα παιχνίδια. Κι' ὁ κόσμος διασκεδάει πολὺ.

Ἔτσι καὶ κείνη τὴν ἡμέρα, ὁ κ. Κόμπλεν πήρε τὸ φίμωτρο κι' ἔκαμε νὰ τῆς τὸ βάλῃ, λέγοντάς τῆς μαλακά:

— Ἐλα, Σιδερονυχᾶτη μου, εὐὸ θὰ μὲ βγάλῃς σήμερα ἀσπροπόσοπο!

Μὰ ἡ ἀρκούδα τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἓνα μούγκρισμα τόσο ἄγριο, ποῦ ὁ θηριοδασεὴς τρομάξε.

— Μπᾶ! τῆς λέει πάλι τί ἔπαθες; Ἐλα νὰ σοῦ βάλω τὴ μάσκα σου νὰ γίνῃς ἄμορφη!

Τοῦ ἀκούει. Ἡ Σιδερονυχᾶτη, ἀποφασισμένη, εἶχε ἀγοιέψει. Κι' ἀρπάζοντας τὸ φίμωτρο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κ. Κόμπλεν, τοῦ τὸ φόρεσε μάνι-μάνι κι' ἔπειτα, τραβώντας τον ἀπὸ τὸ σκουινί, τὸν ἀνάγκασε νὰ βγῆ μαζί τῆς σιὸ στίβο.

Ὁ κόσμος ἔβαλε τὰ γέλια. Τί παρᾶξενὸ παιχνίδι σήμερα! Ὁ Κόμπλεν θάκανε τὴν ἀρκούδα κι' ἡ ἀρκούδα τὸν Κόμπλεν! Γιὰ νὰ ἴδοῦμε, θὰ νὰ κατάρσενε;

Μὲ μούγγριτὰ καὶ μὲ νοήματα, ἡ ἀρκούδα ἄρχισε νὰ τοῦ δίνει τὰ προστάγματα, ποῦ ἄλλοτε τῆς ἔδινε αὐτὸς: «Σοῦζα!.. Χόρεψε!.. Ξαπλώσου!.. Κάμε τὸ βοσκὸ!.. Κάμε τὴ νύφη!». Ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος, ἀπ' τὸ φόβο του, θαύκουε. Ἡ ἀγριεμένη ἀρκούδα δὲν χωράτευε. Καθὼς δὲν εἶχε μάλιστα καὶ φίμωτρο, μπορούσε νὰ τὸν φᾶ, ἂν δὲν ἔκανε ὄτι τοῦ ἔλεγε. Καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ κάμῃ ὄσο καλύτερα μπορούσε: Χόρευε, ξαπλωνόταν χάμω, ἔκανε τὸ βοσκὸ ποῦ φυλάει τὰ πρόβατα καὶ τὴ νύφη ποῦ καμαρώνει... Τί τὰ θέλετε ὄμως! Ἀλλὰ χάσῃ ἔχει δταν αὐτὰ τὰ κάμῃ μιά ἀρκούδα, κι' ἄλλη δταν τὰ κάμῃ ἓνας ἄνθρωπος. Καὶ τὸ κοινὸ δὲν εὐχαριστήθηκε καθόλου ἀπὸ τὰχαρα παιχνίδια τοῦ Χάρρυ Κόμπλεν.

νὰ τὸν χτυπᾶ μὲ λύσσα, ὅπου τύχαινε, στὸ κεφάλι, στὸ πρόσωπο, στὴν κοιλιά!

Σὲ λίγο τὰ δυὸ παιδιά εἶχαν γίνεῖ ἓνα σῶμα ποῦ κυλιόταν στῆς πλάκες τοῦ καλντεριμίου, καὶ πότε σηκωνόταν πότε ξανάπεφταν.

Οἱ γυναῖκες φωνάζανε, τὰ παιδιά χτυποῦσαν τὰ χέρια τους μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ φώναζαν: δὸς του κι' ἄλλες, δὸς του! ἀδιάφορο ποῖος ἔβτανε αὐτὸς ποῦ θὰ τῆς ἔτρωγε. Οἱ γριῆς σταυροκοποῦσαν κουνώντας τὸ κεφάλι τους καὶ λέγοντας:

— Χριστὲ κι' Ἀπόστολε! Καλέ, σ' αὐτοῦς μπήκε ὁ ἐξαπόδῳ! Ἐλα, Χριστὲ καὶ Κύριε!..

Ἡ Σπύραινα ἡ Τομαροῦ εἶχε τρέξει νὰ γλυτώσῃ τὸ γιὸ τῆς καὶ φοβέριζε τὴ Γιαλοῦρα καὶ τῆς φώναζε, ἐνῶ ἐκεῖνη κοίταζε τὸ θέαμα, μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ:

— Καλέ, δὲν ἔρχεσαι νὰ τὸν πάρῃς τὸ γιὸ σου; Χαρὰ στὸ φρόνιμο ποῦ ρίχτηκε στὸ παιδάκι μου στὰ καλά καθούμενα! Πῶ, πῶ τὸ παιδάκι μου, πᾶει, θὰ μοῦ τὸ σκοτώσῃ ὁ κακοῦργος!

Κι' ἀλήθεια ὁ Στάθης ἦταν πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸν Γιάννη καὶ κόνταε νὰ τὸν κάμῃ καλά. Καὶ πάλι ἔτρεξε ἡ Σπύραινα κατὰ τὸ δάσκαλο ποῦ εἶχε ἀκούσει τὴ φασκρία κι' ἔρχεταν τρεχάτος.

— Τρέξε, κύρ δάσκαλε, νὰ ἴδῃς τὰ ἐργατῆ σου! Τὸ Γιαλοῦρακι ἔβαλε κάτω τὸ παιδί μου καὶ θὰ μοῦ τὸ σκοτώσῃ. Ἦθελες νὰ μᾶς τὸν κάμῃς καὶ ψάλλῃ ποῦ τὸν ἔχει κυριευμένο ὁ Σατανᾶς!

Ὁ δάσκαλος τὰ εἶχε χάσει. Μὲ μεγάλο κόπο κατόρθωσε νὰ ξεχωρίσῃ τὰ δυὸ παιδιά καὶ δὲ θὰ τὰ κατάρσενε, ἂν δὲν τὸν βοηθοῦσε ὁ Μήτσος ὁ Τομαρᾶς, ὁ ξάδερφος τοῦ Γιάννη. Ὑστερα τοὺς κοίταξε καὶ τοὺς δυὸ καλὰ-καλὰ, τὸ Στάθη μὲ γρατσοῦνισμένο πρόσωπο καὶ μὲ σφιγμένα ροῦχα, τὸν Γιάννη μὲ πρισμένο μάτι καὶ μὲ ματωμένα χεῖλια, κούνησε τὸ κεφάλι τοῦ κι' ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη Παρασκευή, στὸν Ἀη-Γιώργη, τὸ «Ἀσπίλε, ἀμύλωντε» τὸ εἶπε ὅπως κάθε χρόνο ὁ μπαρμπά θύμος ὁ Χρηστάς καὶ τὸ εἶπε μὲ τέτοια κατάνυξη καὶ μὲ τέτοια γλύκα στὴ φωνή του, ποῦ ἔξαρνισε δαούς τὸν ἀκούσαν. Μόνο ὁ κύριος Ἀριστείδης, ὁ δάσκαλος, στεκόταν σὲ μὴν ἀκρῆ τῆς ἐκκλησιᾶς, καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι του, ἔλεγε μὲςά του:

— Ἄχ, τί μούκαναν αὐτοὶ οἱ δυὸ καλύτεροι!..

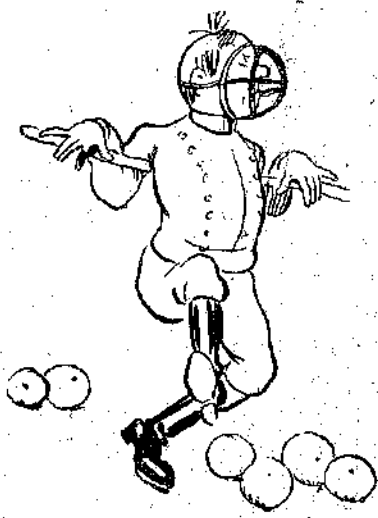
Τὴν ἄλλη Παρασκευή, στὸν Ἀη-Γιώργη, τὸ «Ἀσπίλε, ἀμύλωντε» τὸ εἶπε ὅπως κάθε χρόνο ὁ μπαρμπά θύμος ὁ Χρηστάς καὶ τὸ εἶπε μὲ τέτοια κατάνυξη καὶ μὲ τέτοια γλύκα στὴ φωνή του, ποῦ ἔξαρνισε δαούς τὸν ἀκούσαν. Μόνο ὁ κύριος Ἀριστείδης, ὁ δάσκαλος, στεκόταν σὲ μὴν ἀκρῆ τῆς ἐκκλησιᾶς, καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι του, ἔλεγε μὲςά του:

— Ἄχ, τί μούκαναν αὐτοὶ οἱ δυὸ καλύτεροι!..

Τὴν ἄλλη Παρασκευή, στὸν Ἀη-Γιώργη, τὸ «Ἀσπίλε, ἀμύλωντε» τὸ εἶπε ὅπως κάθε χρόνο ὁ μπαρμπά θύμος ὁ Χρηστάς καὶ τὸ εἶπε μὲ τέτοια κατάνυξη καὶ μὲ τέτοια γλύκα στὴ φωνή του, ποῦ ἔξαρνισε δαούς τὸν ἀκούσαν. Μόνο ὁ κύριος Ἀριστείδης, ὁ δάσκαλος, στεκόταν σὲ μὴν ἀκρῆ τῆς ἐκκλησιᾶς, καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι του, ἔλεγε μὲςά του:

— Ἄχ, τί μούκαναν αὐτοὶ οἱ δυὸ καλύτεροι!..

— Τ' είν' αυτά; φώναζε κάποιος. Μας κοροϊδεύουν!
Κι' αυτό έφτιασε. Οί θεατές άρχισαν να γιουχαίζουν, να σφυρίζουν, κι' όλα τα σαπιολέμονα, που είχαν αγοράσει στο διάλειμμα από τὰ μανά-

βικαίτης πλατείας, έπεσαν πάνω βροχή πάνω στον άνθρωπο που δεν ήξερε να κάμει την άρκουδα.

Η Σιδερονυχάτη, βλέποντας τὰ χάλια του άφεντικού της, — του κακού άφεντικού που άφινε τὰ ζωντανά του νησιτικά— έβαλε τὰ γέλια. Μά κάτι γέλια! . . .

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΠΟΥΛΙ

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

— Συνέχεια από τὸ προηγ. και τέλος —

Παιπούς, ξυπνάει. — Χιλιάτικο; γιά... γιά... να δώ τί φάτσα έχει; Χρόνια και χρόνια έχω να δώ ένα τέτοιο πράμμα

Μίχος. — Νά, δέστε το, χορτάστε το. (Τους το δείχνει) Όπως βλέπετε, δεν είναι και κανένα σπουδαίο πράμμα. Ένα χαρτί πρασινωπό, με κάμποσες τζίφρες με την «Πόλη των λεόντων» στη μέση, και μ' ένα μεγαλύτερο πρίσματο αριθμό: 1000. Αν κάνω έτσι δά με τὸ χέρι μου, τὸ κόβω στὰ δύο, στὰ δέκα, στὰ εικοσι, κι' ύστερα δά θ' αξίζει οὐτ' ένα κίμινο, ενώ τώρα... (Τὸ χώνει στη τσέπη του).

Πόπη. — Ενώ τώρα τὸ χώνεις βαθιά στην τσέπη σου, μήπως και κάνει φτερά, φρρστ-φρστ, σαν τὸ γαλάζιο μου πουλί! (Γέλαει).

Νίτσα. — Τρέχω γιά τὸ γάλα, τὸ νοῦ σας στὴ μητέρα. (Πέρνει μιά κατοσρόλα και φεύγει ὁ Παιπούς ξανακοιμάται).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Οι ἴδιοι ἐντὸς ἀπ' τὴ Νίτσα
σὲ λίγο κύρ-Ἀλέκος

Μίχος, ταχτοποιεῖ στὸ τραπέζι διάφορα τρώφιμα. — Πόπη, γιά ἔλα να δῆς!

Πόπη. — Πῶ, πῶ, φαγιά! . . . Μά θά σκάσουμε ἀπόψε. . . ὦ, λα-

λά! . . . και μουρταδέλα! . . . (τρώει ένα καμμάτι) Μίχο μου, σ' αγαπῶ! . . . (Τὸν φιλάει).

Μίχος. — Τί ώρατο φίλι, μουκομριτωμένο με σκορδάκι! . . . (γελᾶνε).

Πόπη. — Όσο σκέφτομαι πῶς τὸ πουλί τῆς Χαράς είναι τώρα δικό μου! (Ακούγεται ένα βογγητό τῆς Μητέρας) Ἀκου τὴ μητέρα πῶς κάνει! τί νᾶχη! . . .

(Μπαίνει ὁ κύρ-Ἀλέκος, δίχως να χτυπήσει. Τύπος μπακάλη τῆς γειτονιάς. Ἄσπρη λυθωτή ποδιά. Ἴζονλοφόρι σὸ μείτωπο, ὕφος ἄγριο).

Κύρ-Ἀλέκος. — Ἐδῶσαι, Μίχο; (Ὁ Μίχος μόλις τὸν ἀντιμῶζει τὰ χάνει. Κάνει μιά κίνηση ἐνστικτων, σαν γιά να φύγει. Ρίχνει μιά γρήγορη ματιά γύρω του. Ὁ παιπούς, ἡ μητέρα κοιμοῦνται. Πησιάζει τὴν ἄρρωστη γιά να τῆς φτιάσει τὰ οσπτόνια, μὰ γρήγορα-γρήγορα, χωρὶς να τὸν ἀντιληφθῆ ὁ κύρ-Ἀλέκος, και κοῦβει στὰ στρώματα. Ἦσυχάζει. Ἀλλάει ὄψη γελιστός.)

Μίχος. — Καλησπέρα, άφεντικό. Νά με συχωρᾶς, μὰ ξαστόχησα να στὸ πῶ. Τὴν περιποιούμουν.

(Ὁ κύρ-Ἀλέκος τὸν κοιτάζει ἐπίμονα στὰ μάτια δίχως να μιλή. Ἡ Πόπη συμαζεμένη σὲ μιά γωνιά, παρακολουθεῖ βουβῆ τὴ σκηνή).

Μίχος. — Ποιδς ἀνεμος σ' έφερε στὸ φτωχικό μας, άφεντικό; Κάτσε λοιπόν. . . Ἀφοῦ μᾶς ἔκανες τὴν

εὐχαρίστηση να ρθῆς, κάτσε. . . (Τοῦ δίνει κορδέλα. Ὁ κύρ-Ἀλέκος ἀκίνητος κι' ἀμίλητος, ἔξακολουθεῖ να τὸν κοιτάζει ἐπίμονα μὰ γρηὶ βλέμμα).

Μά τ' είναι, άφεντικό, τί έπαθες; Μπα σὲ καλό σου! . . . Μά σιγά να μιλάμε, μὴ ξυπνήσουμε τὴ μάννα μου, σούπα, είναι ἄρρωστη. Ἄρρωστη βαριά. . . Περιπνεμονία κι' ἡ καρδιά τῆς, και τὰ δύο μαζί. Τί θέλεις; Περιέργο πράμμα. Στὸ ἄσπαστο. . . μά, τί γιά να με κοιτάς ἤρθες; (Γελά βιασμένα) Σοῦ κόπηκε ἡ λαλιά, άφεντικό!

Κύρ-Ἀλέκος, τρομερός, άγριος, τρανιάζοντας τὸν ἀπ' τὸ γαμπί. — Τὰ λεφτά! Ἀκούς; Τὰ λεφτά ἢ σὲ πνίγω, κακόμωρε!

Μίχος, πνιχτά, με φωνὴ πὸν τρέμει. — Στάσου, καλὲ άφεντικό, στάσου, μὴν κάνεις έτσι. . . σιγά. . . σιγά. . . θά τοὺς ξυπνήσης, καλὲ, μπά. . . γιά τί μου λές, δεν καταλαβαίνω.

Κύρ-Ἀλέκος. — Τὰ λεφτά! Τὰ λεφτά! . . . Μ' ακούς; . . .

Μίχος. — Ποιά λεφτά; . . . Δεν έχω ἰδέα. . . Νά, φάξε με. Ἐγώ. . . ἔγω. . .

Κύρ-Ἀλέκος. — Να σὲ φάξω; Χαχαχά! Μήπως θά τᾶφνης ρτὴν τσέπη σου, κανάχι; . . . (Ξεφωνάζει) Τὰ λεφτά, κλέφταρε!

Πόπη. — Βαγγελίστρα μου! . . . (Συμαζεῖται πὸ πολὺ στὴ γωνιά τῆς).

Μητέρα, πετάγεται τρομαγμένη. — Τ' είναι; τ' είναι, καλὲ; . . . κύρ-Ἀλέκο, τὸ λόγος σου, είσαι; Τί συμβαίνει; Τί τρέχει, γιά τὸ Θεό; . . .

Μίχος. — Τίποτα, μητέρα, τίποτα. Τώρα, τώρα θά σοῦ πῶ. Τίποτα, μπά. . .

Παιπούς, ξυπνάει κι' αὐτός, μσοκοιμισμένος ἀκόμα. — Τί συμβαίνει, καλὲ; Τί πάθατε, παιδιά; . . . Μπα, ὁ κύρ-Ἀλέκος είναι ἔδῳ, Καλῶς τὸν κύρ-Ἀλέκο. . . καλῶς τὸν ἅγιο ἄνθρωπο. . . (σημαίνεται να τὸν πλησιάσει).

Μίχος. — Παιπού, δῶσε λίγο νερό στὴ μητέρα (σιγά, πνιχτά να μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι) Παιπού, τὸ νοῦ σου. . . ταιμουδιά, οἰτε λέξη γιά τὰ μηνιάτικα. . . (δυνατά) Νά, τὸ νερό ἐκεῖ στὸ τραπέζι, βρόσκειται!

Παιπούς, με μιά κραγγή. — Μίχο! . . . (μετανοεῖ, αλλάζει ὕφος) και γιὰτί δά δίνεις ἐσὺ νερό στὴ μάννα σου; (Ξανακάθεται στὴν καρέκλα).

Μητέρα. — Σ' ἔφορμίζω, κύρ-Ἀλέκο, τί γίνηκε; γιὰτί φώναξες πολ- λήώρα; . . .

Κύρ-Ἀλέκος, πάει κοντά στὴν

ἄρρωστη. — Ἀκου δῶ, κυρά μου, ὁ γόγκας σου ὁ πρακομένος. . . ὁ τὰ- μίας μου! μουκλέψε χιλίες πεντακό- σιες δραχμές ἀπ' τὴν κασέλα μου. Γρήγορα να μᾶς γυρίστε τὰ λεφτά, ἢ φωνάζω. τοὺς πολισμένους!

Μητέρα. — Ὁ Μίχος μου; . . . Πο- τέ! (πέφτει ἔξαντλημένη στὸ καβάνι, μὰ ψιθυρίζει ὀλοένα και πὸ ἀσθενικά). Ποτέ, ποτέ, ποτέ. . .

Κύρ-Ἀλέκος. — Ἄστε τὰ πολλὰ τὰ λόγια. Μοῦ πήρε τὰ λεφτά μου, κι' ἔννοῶ γὰ μὸς τὰ γυρίστε! τὸ γρηγορότερο! Ἐλα δῶ, μπρέ! Δέν ἔκλεισες ταμειο, ἀπόψε; δὲ σούπα να τὰ βάλης στὴ μεγάλη κασέλα; . . . Τὰ λεφτά μου τάχα μετρημένα, όταν ἔφυγες ἔρριξα μιά ματιά στὰ χιλιάρι- κα, ἔλειπε ένα.

Πόπη, ψιθυριστά ἀπ' τὴ γωνιά τῆς. — Ένα τετραγώνω χαρτί, πρασινωπό, γεμάτο τζίφρες, κι' ένα μεγάλο ἀριθμό: 1000.

Κύρ-Ἀλέκος, δὲν τὴν προσέχει, προχωρεῖ. — Ρίχνω μιά ματιά στὰ κατοσάρικα ἔλειπαν τέσσερα, στὰ πηνιγάρικα: δύο! Ἄλλος κανεὶς δὲν ἄγγιξε τὴν κασέλα, μόνο σὺ! Ἐμπρός, τὰ λεφτά, τὰ λεφτά μου, ἢ φωνάζω!

Μητέρα. — Στάσου, κύρ-Ἀλέκο μου, να χαρῆς τὰ παιδάκια σου, λεβέντη μου. Στάσου. Δὲ μπορεί να τὰ πήρε ὁ Μίχος μου τὰ λεφτά. Ὁ, τι τοῦ δίνεις ἐσὺ πέννει τὸ παιδί. Χιλιά- ρικο. Ποτέ! . . . Κάποιος ἄλλος θά σᾶχει παρμένα, άφέντη μου. . . Τὸ Μίχο τώρα θά τὸν γνωρίσης, κύρ-Ἀλέκο; Δυὸ χρόνια δὲν τὸν ἔχεις στὸ ταμειο σου; Σούλειψε ποτές πεντά- ρα; σούλειψε; Σὲ ρωτῶ. . .

Κύρ-Ἀλέκος. — Δὲ μοῦλειψε πεν- τάρα, και τώρα μοῦ λείπουνε χιλιά- δες. . . Ἐμπρός, ἔμπρός, σιωπή, τὰ λεφτά!

Μητέρα. — Μίλα, Μίχο μου, μίλα, καιδ μου, (βήχει) ὄχι, μίλα. Πὲς τὴν ἀλήθεια, είναι ποτές δυνατὸ, να κά- νης ἐσὺ ένα τέτοιο πράμμα; ἔ, παι- δάκι μου. . .

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Οι ἴδιοι και Νίτσα

(Χτυπάει και μπαίνει ἡ Νίτσα, ὁ κύρ-Ἀλέκος τραβιέται σὲ μιά σκο- τινὴ γωνιά, γιά να μὴ τὸν δῆ ἀ- μέσως.)

Νίτσα, με μιά κατοσρόλα γάλα. — Ξύπνησες, μητερίτσα; Σούφερα γάλα μπόλικο, να πῆς να δυναμώ- σης. Ἐέρεις, είδα στὴν πόρτα τὴν κυ- ρά-Κατίνα. Ἦταν ἔτοιμη να γυρίσει γιά τὰ νοίκια, τῆς εἶπα ὅμως (ὁ Μίχος τῆς κάνει ἀπελπισμένα νεύματα μ' αὐτὴ δὲν τὸν προσέχει) πῶς θά τῆς

δώσουμε αὔριο γιά τὸν ένα μήνα και ἡσούχασε. Ἐ, ἄς είναι καλὰ ὁ κύρ- Ἀλέκος. . .

Κύρ-Ἀλέκος, πετάγεται ἀπ' τὴ γωνιά του. — Κι' ἡ κασέλα του ἡ ἀ- νοιχτή, ποῦ καθέννας μπορεί να πέρ- νη ἑλεύθερα ἀπὸ μέσα, ἔ; . . .

Νίτσα, τώρα μόλις τὸν βλέπει με ἀπορία. — Κύρ-Ἀλέκο; . . .

Κύρ-Ἀλέκος. — Ὡστε τώρα ἔχε- τε γιά τὸ νοίκι, ἔχετε και γιά γάλα, και γιά φώνια και γιά ἔλα, ἔ; . . . Τὸ ἔξερεις, μωρὲ μάτια μου, πῶς ὁ ἄδε- ρφός σου, μάνοιζε τὴν κασέλα και πῆ- ρε χιλίες πεντακόσιες δραχμές, τὸ ἔξερεις; . . .

(Νίτσα στέκεται γιά λίγο ἀκίνητη, κοιτώντας με τὸν κύρ-Ἀλέκο και μιά, τὸ Μίχο. Μιά τρομερὴ ἀγωνία ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό τῆς. Περνάει και ξαναπερνάει τὸ χέρι στὸ μέτωπο, σαν γιά να ξεκαθαρίσει τίς σκέψεις τῆς).

Νίτσα, ψιθυριστά. — Ὡστε τὸ χι- λιάρικο. . . ὦ Θεέ μου! (πέφτει σὲ μιά καρέκλα με λυγμούς).

Κύρ-Ἀλέκος, σκάει σ' ένα ἀπαί- σιο, σαρκαστικό γέλιο. — Χά, χά, κύρ-Μιχαλίτ, δά μέλι τὰ κατᾶφερε καλὰ, ἢ ἄδερφή σου, ὁμολόγησε! Μπερμπάντη! Ἐμπρός, γρήγορα τὰ λεφτά, δίχως χασομέρι, τὰ λεφτά, ἢ φωνάζω! (τρέχει στὴν πόρτα).

Μητέρα. — Κύρ-Ἀλέκο! Στάσου! Μίχο, ἐσὺ. . . ὦ. . . (πέφτει ἀναί- σθητη στὸ στρώμα, και κανεὶς δὲν τὴν προσέχει. Ἡ Πόπη, μαζεμένη στὴ γωνιά τῆς, τρομαγμένη, μὴ πῶ- θοντας καλὰ-καλὰ τί συμβαίνει, παί- ζει μηχανικά με τὸ γαλάζιο πουλί).

Παιπούς, σημαίνεται ὀρθός, με τρομουλιαστὰ βήματα σιμῶνει τὸν Μίχο, ποῦ κοιτάζει ὀλόγωνα με μά- τια τρελλοῦ. — Μίχο! Εἴχαμε φτω- χὸς στὴ φαμίλια μας, μὰ κλέφτες, ποτέ! Γόριος τὰ λεφτά, παιδί μου. . . Πῶς μπόρεσες να κάνης τέτοιο πράμ- μα. Κοίτα, κοίτα κε! (δείχνει τὴν εικόνα με τὸ καντήλι) δὲν ἔκανες τὸ σταυρό σου σήμερα πρὶν πᾶς στὴ δουλειά σου, Μίχο; . . .

Κύρ-Ἀλέκος. — Νά κάνη τὸ σταυ- ρό του. . . ἄ, βέβαια θά τὸν ἔκανε τὸ σταυρό του και πῆρε δόναμη γιά τὴν κλειψιά! . . . (γελᾶει σαρκαστικά).

Μίχος, μ' ένα ἄγριο ἔσπασμα. — Πᾶψε πᾶ, πᾶψε! να, να. . . ἔ- κλεψα! Ἀκούς Παιπού—ἔκλεψα! . . . Ἀκούς, Μητέρα, Νίτσα, Πόπη; — ἔ- κλεψα! ἔκλεψα, ἀκούτε; — ἔκλεψα!

Ἐκλεψα γιὰτί δὲ μποροῦσα να κάνω ἄλλοῦς. Ἐκλεψα γιὰτί ἔπρεπε να κλέψω. Πρῶι-πρῶι, βρήκα τὴ ναικο- κυρά στὴν πόρτα: «τὰ νοίκια ἢ σὲς κάνω ἔξωσῃ! Δέν προσμένω πᾶς, ἢ

μάννα μου τῆς λέω είναι ἄρρωστη βαριά, «και τί με νοιάζει ἐμένα γιά τὴ μάννα σου, ἐγὼ εἶμαι καλὰ!» Μ' ἀκούτε; ἔτσι μούπε: «ἐγὼ εἶμαι κα- κὰ!». Κι' ύστερα: «αὔριο θά φέρω τοὺς χωροφυλάκους!» Τὴν παρακάλε- σα να κάνη ὑπομονὴ λίγο ἀκόμα: τίπο- τα τῆς ἔλεγα να δανεισθῶ: τίποτα τῆς εἶπα να προσμένη μιά βδομάδα, τίποτα. Τὴν ἄφησα, ἔφυγα παραζα- λισμένος, πῆγα στὴ δουλειά, τὸ κε- φάλι μου χτυποῦσε ντούπ, ντούπ, μὴ λέξη χωροφηδοῦσε στὸ μυαλό μου ἀδιάκοπα, και τὸ σούβλιζε σαν τυ- ρπάνι: «ἔξωσῃ, ἔξωσῃ». Πῆγα να πῶ κάτι στ' άφεντικό. Μ' ἀγριοκοίταζε με τέτοιο τρόπο ποῦ δὲν τολμοῦσα να μιλήσω. . . Κι' ὅμως ἀκόμα δὲν εἶχε πάει ὁ νοῦς μου στὴν κλειψιά, ἀκόμα, ὄχι. Τὸ μεσημέρι βρήκα τὸ γιὰτρό- μοῦ λέει «πρέπει να στὸ πῶ. . . βρί- σκω μιά μεγάλη ἀδυναμία στὴ μητέ- ρα σου, ἢ καρδιά τῆς», κομπιάζει, «μόνο μιά μεγάλη χαρά, μιά ἀνα- κοῦφιση μπορεί να τὴ σώση». Δέν ἔξρω τί ἐννοῶσα κείνη τὴ στιγμή δὲν ἦταν πόνος, ἦταν κάτι περισσό- τερο, φρηχτότερο. . . μιά ἀφηρησιὰ ἀπέραντη. . . θά πεθάνει, ἄς πεθάνη, ὄχι δὲν ἦταν πόνος, ἦταν τρέλλα. Δούλε- ψα μηχανικά ὡς τὸ βράδυ. Ἐκλεισα τὸ ταμειο. Πῆρα τὰ λεφτά στὰ χέρια μου. . . Μοδκαψαν τίς παλάμες. . . «μ' αὐτά, μ' αὐτά τὰ χαρτιά μπο- ρῶ να σώσω τὴ μάννα μου». Μιά ζα- λάδα μ' ἀλλάλιασε ὀλόκληρο, περα- σαν μπρὸς στὰ μάτια μου, σαν ταινία κινηματογράφου: Οἱ χωροφυλάκοι, τὰ πράγματά μας στὸ δρόμο, ἡ μάννα μου στὸ στρώμα ἄρρωστη, ἴσως-ἴσως — και πεθαμένη! ὦ δὲ βᾶσταξα πιά. . . ἡσυχά-ἡσυχά, δίχως να τρε- μουλιάσω, ρίχνοντας μόνο γύρω δυ- τρεῖς κλεφτὲς ματιές, πῆρα ένα μάτσο λεφτά (δὲν τὰ μετρησα) τᾶχῶσα στὴ τσέπη μου. — Κύρ-Ἀλέκο! Πᾶσε με, δῶσε με στοὺς πολισμένους σου. . . μὰ μὴ μοῦ πέρνεῖς τὰ λεφτά, μὴν πετᾶς τὴ μάννα μου στὸ δρόμο. . . ὦ! (πέφτει με λυγμούς σὲ μιά καρέκλα).

Νίτσα. — Μίχο! . . . (σκόβει ἀπὸ πάνω του κλαίγοντας και τοῦ χαί- δεύει τὸ κεφάλι. Ὁ παιπούς κοιτάει τὸν κύρ-Ἀλέκο με ἰκετευτικά μάτια δίχως να μιλή. Ὁ κύρ-Ἀλέκος δείχ- νει κάποια συγκίνηση μὰ κρατιέται. Κοιτάει γύρω του ἀμίλητος. Ἀγῶ- λεπη σιγή, ἀκούγεται μόνο τὸ κλάμ- μα τῶν δυὸ παιδιῶν, ἢ Πόπη με σιγανὰ βήματα σιμῶνει τὴ μητέρα).

Πόπη, με ἀλλαγμένη φωνή. — Νίτσα, ἔλα να δῆς. . . μπά. . . κοίτα ἢ μαυμά, κοιτάει τὸ ταβάνι δίχως να τὸ βλέπη. . . κοίτα λοιπόν. . . τί τευτωμένα, τί γουρλωμένα ποῦναι τὰ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

μάτικ της... Νίτσα, Παππού...
(Όλοι αμώνον με άγωνία. Την κοιτούν με μία παγωμένη σιγή λίγα δευτερόλεπτα, ύστερα, πρόφουν άπύκνω της μ' ένα θρήνο...)

Τά παιδιά.—Μαμμά, μαμμά...
'Ο παππούς.—Παιδί μου!

Πόνη, (βασιάζει τó πουλί της, και τούς κοιτάει δλους άλαλλιασμένη. 'Η φωνή της κόβεται άπ' τά κλάμματά).—Πάλι κλαίμε... πάλι κλαίμε! Τίποτα δέν έκανε και τó γαλάζιο πουλί! Νά, κι' εγώ, νά, κι' εγώ!... (τό χτυπάει πολλές φορές χάμω και τó σπάζει κλαίγοντας).

Μίχος, πέφνει τά λεφτά και τά δίνει στον κ. Άλέκο.—'Αφεντικό, πάρ' τα. 'Εκλεψα για νά σώσω τή μάνα μου... Και τή σκάτσα.

Πόνη, δείχνει τά σπασμένα κομμάτια τού πουλιού.— Παππού, τó πουλί τής χαράς, πέθκε κι' αυτό.

Αύλαία

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΦΑΣΟΛΙΑ - ΡΕΡΕΤΕΖ

'Ενας δικός μας σπουδαστής, πρωτόφερτος στο Παρίσι, μπήκε μιά μέρα σ' ένα εστιατόριο νά φάη. 'Εκάθισε σ' ένα τραπέζι κι' έπειδή δέν ήξερε άκόμα τή γλώσσα, περίμενε νά δή τι θά διατάξη ó παρακαθήμενός του για νά πάρη κι' αυτός τó ίδιο.

—Haricots, λέει ó διπλάνός, —haricots παραγγέλγει και ó φίλος μας πού είχε ταιώσει τ' ατί του νά πάρη τή λέξη.

Όταν τόν σεβίρανε και είδε πώς έπρόκειτο για φασόλια, τού 'ρθε νά σκάση:

—Τί διάβολο, φασόλια έτρωγα στο χωριό μου, φασόλια θά φάω και στο Παρίσι!

Ός τόσο τά έφαγε, τί νά κάνη, έλπίζοντας πώς ó άλλος θά παράγγειλε άργότερα τίποτα καλύτερο, νά τó διατάξη κι' αυτός. Πραγματικά, όταν σέ λίγο ξανάρθε τó γκαρσόνι, τού λέει ó άλλος:

—Rérétez! (Φέρε μου άπό τά ίδια, όπως θά λέγαμε μες).

—Rérétez! λέει κι' ó σπουδαστής μας.

Φαντασθήτε τί έγινε ύστερα άπ' τó δεύτερο αυτό πιάτο. Τό παράτησε κι' έφυγε, βρίζοντας και γλώσσες, και φασόλια.

ΑΝΗ. ΚΟΚ.

— Συνέχεια άπό τó προηγούμενο —
'Ο άμοιρος ó Τόμ δέν ήξερε άκόμη τήν αύλική έθιμοτυπία ήταν συνειθισμένος άπό τó Σκουπιδαριό έπου δποιος τύχαινε νά πεθάνουν, τούς κήδευαν σχεδόν άμέσως και χωρίς πολλές διαδικασίες. 'Ο λόρδος Χέρτφορντ έμως τόν καθούχασε με λίγα λόγια.

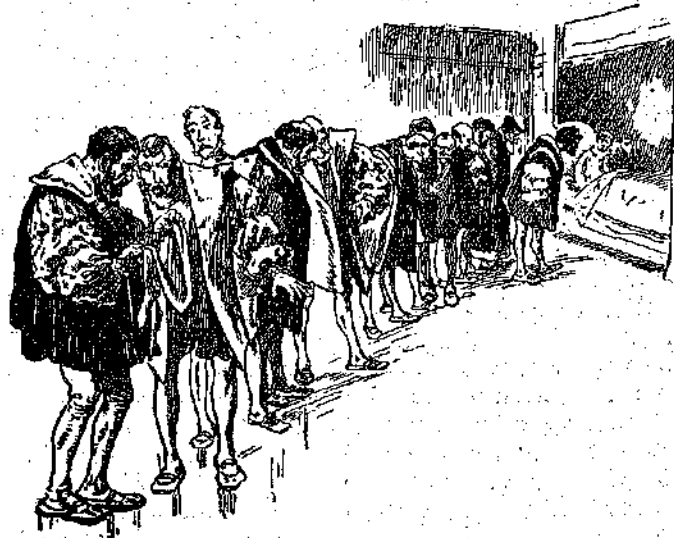
'Ο γραμματικός διάβασε μιά άπόφαση τού 'Ανωτάτου Συμβουλίου πού όριζε τήν ύποδοχή τών ξένων πρόσθεων για τήν άλλη μέρα έως ένδεκά τó πρωί και ζητούσε τήν συγκατάθεση τού βασιλιά.

'Ο Τόμ κοίταξε έρωτηματικά τόν

τρομάρα όταν έμαθε, πώς άπό τά χρήματα αυτά είκοσι χιλιάδες λίρες ήταν άκόμη άπλήρωτες, και τούς κόπηκε ή πνοή του όταν άκουσε πώς τó βασιλικό ταμείο ήταν δόλτελα άδειο και πώς οι χιλιοί διακόσιοι αύλικοί και ύπηρετες βρισκόταν σέ πολύ δύσκολη θέση γιατί τούς καθυστέρουσαν ένα σωρό μισθούς.

Στό τέλος ó Τόμ δέν μπόρεσε νά κρατηθή και έξέπασε:

— Στό ύστερο θά μείνουμε στην ψάθα, αυτό είναι φανερό. Τό καλύτερο πού έχουμε νά κάνομε, λέω εγώ, είναι νά νοικιάσουμε ένα μικρότερο σπίτι και νά διώξουμε δλους

— Θεέ και Κύριε! 'Από τó παντελόνι τού Μεγαλειοτάτου έχει ξελωθεί ή δεύτερη κόπιτσα! (Σελ. 223, στ. α')

Χέρτφορντ και εκείνος τού ψιθύρισε στ' ατί:

—'Ας εδρασεστήη ή Μεγαλειότης σας νά δώση τήν συγκατάθεσή της. Οι ξένοι πρόσθεις θά έλθουν για νά ύποβάλουν στη Μεγαλειότητά σας, άπό μέρος των βασιλιάδων πού αντιπροσωπεύουν, τά συλλυπητήριά τους για τήν σκληρή άπώλεια πού έτυχε σέ σας και στην 'Αγγλία.

'Ο Τόμ έδωσε τήν συγκατάθεσή του όπως τού είπαν.

'Ενας άλλος γραμματικός προχώρησε και άρχισε νά τού διαβάξη μιά έκθεση για τά έξοδα τής Αύλης, πού τούς τελευταίους έξη μήνες είχαν φθάσει στο ποσόν των είκοσιούχτώ χιλιάδων λιρών. 'Ο Τόμ αισθάνθηκε όλο τó αίμα νάνεβαίνη στο κεφάλι του όταν άκουσε τó τρομαχτικό αυτό ποσόν, αλλά έννοιωσε πραγματική

τους παραπανιστάς ύπηρετες. Τόσο πολλοί είναι περιττοι και μόνο φαυλαρία κάνουν και ζαλίζουν κανενός τó κεφάλι του, γιατί δέν τόν αφήνουν νά κάνη μοναχός του τίποτε. 'Εγώ, με τήν άλήθεια, ντρέπομαι νά βλέπω νά με μεταχειρίζονται έτσι σά μιά κούκλα και σά νά μήν είχε χέρια και μυαλό για νά κάνω μοναχός μου ό,τι πρέπει. Ξέρω ένα μικρό σπιτάκι πίσω άπό τó φαροπάζαρο τού Μπιλινγκςγκάιητ, αυτό θά ήταν κατάλληλο...

Μιά δυνατή τοιμιά στο μπράτσο τού Τόμ έκοψε στη μέση τήν άπερίσκεπη αυτή φλυαρία. 'Ο μικρός έγινε κόκκινος σαν ντομάτα και κάταξε γύρω του για νά ιδή τί έντύπωση είχαν κάνει τά λόγια του. 'Αλλά κανενός τó πρόσωπο δέν έδειχνε ούτε ξάφνιασμα ούτε άγανάκτηση για

τίς άνόητες κουβέντες πού είχε ξεστόμισε.

'Ο γραμματικός πήρε ένα άλλο χαρτί στα χέρια του και άρχισε νά τó διαβάξη. 'Ελεγε ότι ó μακαρίτης ó βασιλιάς είχε στη διαθήκη του όρισει νά δοθή στον κόμη Χέρτφορντ ό τίτλος τού δουκός, στον άδελφό του σέρ Θωμά Σέιμουρ νά δοθή ό τίτλος τού πατρικίου, και στον γιό τού Χέρτφορντ νά δοθή ό τίτλος τού κόμη. 'Ο γραμματικός έδιάβασε άκόμη κι' άλλες ύνεμασίες εδγενών πού όριζε ó βασιλιάς στη διαθήκη του και πρόσθεσε ότι τó Συμβούλιο άπόφάσισε νά συνεδριάση στις δεκαέξ Φεβρουαρίου για νά μοιράση τούς τίτλους στους δικαιούχους.

Όστόσο, έπειδή ó μακαρίτης βασιλιάς δέν όριξε στη διαθήκη του τίποτε σχετικό με τά άκίνητα πού θά συνδέονταν τούς τίτλους αυτούς, τó Συμβούλιο όμως γνώριζε τις προσωπικές του έπιθυμίες, γι' αυτό έκρινε σωστό νά δώση μαζί με τούς τίτλους και κτήματα άνάλογα με τις άπαιτήσεις κάθε τίτλου. 'Αποφάσισε λοιπόν νά δώση στον γιό τού Χέρτφορντ ένα κτήμα με εισόδημα όκτακοσίων λιρών τόν χρόνο, και στον Θωμά Σέιμουρ ένα άλλο κτήμα με εισόδημα πεντακοσίων λιρών.

'Ο Τόμ έτοιμάστηκε νά πη τή γνώμη του: Πώς θά ήταν καλύτερο νά φροντίσουν πρώτα νά πληρώσουν τά χρέη τού μακαρίτη βασιλιά και νά μήν πετούν έτσι τά λεπτά άπ' τó παράθυρο; μά ó Χέρτφορντ έπρόφρασε και τού τοίμησε τó μπράτσο προτού προφθάσει νάνοιξη εκείνος τó στόμα του. 'Ετσι ó Τόμ έδωσε τήν βασιλική του συγκατάθεση χωρίς νά φέρη καμιά άντιρρηση, μέλο πού μέσα του ήταν καταγανακτισμένος. 'Εχει πού συλλογιζόταν με τί εύκολία και γρηγοράδα έκανε τέτοιες λαμπρές και ιστορικές πράξεις, μιά φωτεινή ιδέα πέρασε άπ' τó μυαλό του. Γιατί νά μήν δομάση και τήν μητέρα του δούκισσα τού Σκουπιδαριού και νά τής δώση κι' εκείνης κτήματα και εισοδήματα; Μά όταν σκέφθηκε καλύτερα, είδε πώς τά όρατά του σχέδια δέν μπορούσαν δυστυχώς νά εφαρμοσθούν. Δέν ήταν βασιλιάς παρά μονάχα για τó όνομα. Οι άσπρομέλληδες εδγενείς πού τόν περιστοίχιζαν και τόν προσκυνούσαν και τού ζητούσαν ταπεινά τήν συγκατάθεση του, αυτοί ήταν οι πραγματικοί βασιλιάδες. Για κείνους ή μητέρα του δέν όπήρχε στ' άλήθεια δέν ήταν παρά ένα πλάσμα τής άρρωστημένης φαντασίας του. 'Αν τούς έπρότεινε ένα τέτοιο πράγμα, θά τόν

άκουγαν κουνώντας τά κεφάλια τους και ύστερα θά φώναζαν τόν γιατρό τού παλατιού για νά τόν εξετάση.

'Η άνιαρή αυτή συνεδρίαση κράτησε πολλή ώρα. Διάβαζαν στον Τόμ ένα πλήθος αίτήσεις, άποφάσεις, διατάγματα και κάθε λογής ακατάληπτα και βαρετά έγγραφα σχετικά με τις ύποθέσεις τού κράτους. 'Ο δυστυχισμένος Τόμ άναστενάζε άπό μέσα του και συλλογιζόταν:

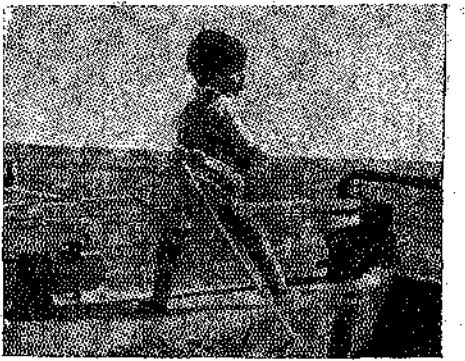
— Τί κακό έκανα για νά με καταδικάση ó Θεός νά στερηθώ τόν άνοιχτό ουρανό και τόν καθαρό άέρα και τά παιχνίδια μου, και νά με κάνη για τήν μαύρη μου τήν μοίρα, βασιλιά;

Στό τέλος τó κεφάλι του έδάρυνε, ή μονότονη φωνή τού γραμματικού τού έφερε νύστα, κουτούλισε δυο τρεις φορές, στο τέλος άποκοιμήθηκε. —Οι ύποθέσεις τού Κράτους έμειναν στη μέση γιατί ó βασιλιάς, ή κεφαλή τού Κράτους δέν μπορούσε νά δώση τήν άπαραίτητη έπικύρωση. Βαθειά σιωπή άπλώθηκε στη σάλα γύρω άπό τó κοιμισμένο παιδί και οι σοφοί σύμβουλοι τού Κράτους άναγκάστηκαν νά διακόψουν τήν συνεδρίαση θέλοντας και μή.

Για καλή τύχη τού Τόμ δέν πέρασε δλόκληρο τó πρωινό έτσι βαρετά. Γιατί με τήν άδεια τού «θεού» τού λόρδου Χέρτφορντ και τού λόρδου Σάντ-Τζών μπόρεσαν νά τόν έπισκεφθούν ή πριγκίπισσα 'Ελισαβέτ και ή λαίδη 'Ιωάννα Γκρέυ, μέλο πού ή συνειθισμένη τους εδθυμία σήμερα είχε εξαφανισθεί και ή λύπη τους για τόν θάνατο τού βασιλιά ήταν φανερή. 'Όταν έφυγαν οι δυο πριγκίπισσες, άνάγγειλε ψυχρά κι' έπίσημα τήν έπίσκεψή της ή μεγάλη του εδδελφή; ή πριγκίπισσα Μαρία, αυτή πού άργότερα έγινε γνωστή στην ιστορία με τó όνομα «Μαρία ή αίματηρή». 'Η βίβλια αυτή είχε στα μάτια τού Τόμ ένα καλό μονάχα: 'Ηταν πολύ σύντομη. 'Υστερα τó παιδί έμεινε λίγες στιγμές μόνο του όταν εκεί πού καθόταν, είδε νά μπαίνη μέσα ένα ψηλό και καλοκαμμιμένο άγόρι, ως δώδεκα χρόνων έπάνω κάτω. 'Εκτός άπό τόν άσπρο του γιακά και τάσπρα του μανικέτια, ήταν ντυμένος στα κατάμαυρα άπ' τó κεφάλι ως τά νύχια και για πένθος είχε έναν μαθι κρέπινο φιόγκο δεμένο στον δεξί του ώμο. Τό παιδί πλησίασε τόν Τόμ διστακτικά με σκυμμένο τó κεφάλι και γονάτισε μπροστά στο κάθισμά του. 'Ο Τόμ τόν κοίταξε άμίλητος και με μεγάλη άπορία.

— Σήκω έπάνω, παιδί μου! τού εί-

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΙ

1.— Σαλπάρει.

2.— Πούμα ό καιρός!

3.— Σία κι' άράξιμα!

πε στο τέλος. Ποιός είσαι; Τι θέλεις;... Το παιδί σηκώθηκε βρβίο και στάθηκε μπροστά στον Τάμ με σεβασμό αλλά με μια θλιμμένη έκφραση στο πρόσωπό του.

— Δεν γίνεται να μη με θυμάσαι, βασιλιά μου, απάντησε. Εγώ είμαι αυτός που τρώει το ξύλο.

— Ποδ τρώει το ξύλο; Τι θα πη αυτό;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, αυτός που τρώει το ξύλο. Ο Χώμφρεϋ, ο Χώμφρεϋ Μόφλου.

(Ακολουθεί)

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΣΤΟ Ζάμπειο άνοιξε προχτές μια έκθεση Αεροπορίας. Στά δυο μεγάλα της τμήματα, το ελληνικό και το ξένο, βλέπει κανείς όλους τους τύπους των αεροπλάνων και των υδροπλάνων, απ' τα πρώτα που φάνηκαν ως τα σημερινά, κι όλα τους τα μηχανήματα και τα εξαρτήματα, από τους κάθε λογής κινητήρες ως τα λεξιπτώτα. Είναι τα πολεμικά αεροπλάνα, που κάνουν κατοπητικές, αναγνωρίσεις και βομβαρδισμούς. Αλλά είναι και τάλλα, τα εθνητικά, που εξυπηρετούν απλώς τη συγκοινωνία. Υπάρχουν στην έκθεση χάρτες, σφαίρες, πίνακες, που δείχνουν πόσο καταπληκτικά γρήγορα είναι η συγκοινωνία αυτή, σε πόσο μικρό χρονικό διάστημα μπορεί κανείς να βρεθεί, πετώντας από δω ή απ' το Παρίσι, στο άκρωτήριο της Καλής. Ελπίζω, υπάρχουν ακόμα μοιδιάματα αεροπορικών φέρων, σταθμών, αεροδρομίων κι αερολιμένων του παρόντος και του μέλλοντος. Και μετεωρολογικοί χάρτες, και ραδιοτηλεγραφικές εγκαταστάσεις, και τελεσπάντων δι, σχετίζεται με τα έναέρια ταξίδια. Κι ο επισκέπτης που τα βλέπει έτσι συγκεντρωμένα όλα, μένει έκθαμβος μπροστά στην τεράστια πρόοδο που, μέσα σε λίγον καιρό, έγινε σ' αυτόν τον κλάδο.

Γιατί εδώ κι είκοσι ακόμα χρόνια — το 1910 π. χ. — όταν έπρεπε το πρώτο θύμα της ελληνικής αεροπορίας, ο νεώτερος Ίκαρος, ο αξέχαστος εκείνος Καραμανλάκης — δεν υπήρχε σχεδόν τίποτα. Μόνο έν' ατελές ακόμα, προβληματικό, ανυπόταχτο κι επικίνδυνο μηχανήμα για πτήση. Αλλά από τότε, το μηχανήμα αυτό τελειοποιήθηκε σε τέτοιο βαθμό, ώστε μπορεί κανείς να

πη πώς σήμερα είναι πιο άκινδυνο, πιο υποταχτικό, πιο σύγουρο από κάθε άλλο μέσο συγκοινωνίας. Κι' αλήθεια, τα δυστυχήματα στον άερα είναι σχετικά πιο σπάνια παρά στην ξηρά και στη θάλασσα, με τα πλοία, τους σιδηροδρόμους και προπάντων με τα αυτοκίνητα. Συχνότερα κάπως παθαίνουν τα στρατιωτικά αεροπλάνα, που πετούν μαζί, που κάνουν γυμνάσια, έλιγμούς, και μαθαίνουν να ψηφούν κάθε κακό. Αλλά τάλλα αεροπλάνα, τα επιβατικά, είναι ασφαλέστατα. Διάβασα μάλιστα ότι τελευταία εφευρέθηκε όχι μόνο ένα τελευταίο και εδρηχότερο αλεξίπτωτο, αλλά κι ένας άλλος τύπος διπλού αεροπλάνου, που θα μπορεί, κι' όταν γκρεμίζεται ακόμα, να μην παθαίνει τίποτα. Γιατί θα συντρίβεται μόνο το απέξω μέρος, ο φλοιός να ποίμ, και το άποίμα επου θα κάθονται οι επιβάτες, θα μένη ανέπαφο!

Αλλά και χωρίς αυτές τις τελεοποιήσεις, που δεν μπηχαν ακόμη σε χρήση το έναέριο ταξίδι είναι σήμερα σύγουρο στο ταχύτατο και με τάλλα μέσα. Και τόσο εύχαριστο, τόσο απολαυστικό, τόσο μεθυστικό, ώστε πολλοί που το δοκίμασαν, τώρα έχουν γι' αυτό αληθινή μανία. Γνωρίζω μια κυρία που δεν ταξιδεύει πια παρά με αεροπλάνα. Μια φορά έπιασε και δυστόχημα. Την προσκάλεσαν — ήταν τότε στην Ιταλία — στα εγκαίνια κάποιας αεροπορικής γραμμής. Το αεροπλάνο, επου είχε πάρει θέση, έκαμε μιάν ανώμαλη κάπως προσιώση. Η κυρία έπεσε από μικρό ύψος και χτύπησε τη μέση της. Την πήγαν στο νοσοκομείο και την έβαλαν στο γύφο. Έμεινε ακίνητη δυο μήνες. Αλλά έμα βγήκε καλά, για να φύγγ από την πόλη εκείνη, πήρε κάλι... αεροπλάνο!

Όπτε το δυστόχημα, βλέπετε, δεν την έκαμε να το φοβηθεί. Έξακολουθεί τα ταξίδια της — γιατί είναι και ακινητή — στην Ελλάδα και στην Εύρώπη. Τώρα βρίσκεται εδώ, σε λίγες ώρες θάνατ στη Θεσσαλονίκη, αύριο θα γυρίση, μεθαύριο θα βρεθεί στη Ρώμη. Και λέει γελώντας: «Τό ξέρω πώς καμιά φορά θα τσακιστώ, γιατί τό παρακάνω. Αλλά είναι τόσο όμορφο να πετά κανείς στον άερα και να βλέπη τον κόσμο από ψηλά! Η ζωή έχει περισσότερο θέλητρο όταν την περνάς με κινδύνους. Μά ή απόλαυσή μου είναι τόσο μεγάλη, που κάθε κίνδυνο τον ξεχνά. Όπτε τό σταυρό μου δεν κάνω, όταν μπαίνω σ' αεροπλάνο — ένθ σταυροκοπιέμαι πάντα

δταν μπαίνω σε αυτοκίνητο, σε σιδηροδρομο ή σε βαπόρι. Δε βαριόστε! Μια φορά πεθαίνει κανείς. Κι' ίσως ο ωραιότερος θάνατος είναι να γκρεμιστή κανείς, όταν τό γράφη ή μότρα του, από πεντακάσια ή χίλια μέτρα!» Εγώ όμως δεν πιστεύω να πάθη ποτέ τέτοιο πράγμα ή τολμηρή κυρία, γιατί ή μότρα — ή ή τόχη — είναι πάντα με τους τολμηρούς. Και μου φαίνεται ακόμα πώς τα περισσότερα δυστυχήματα από αεροπλάνα θα γίνουν όταν βέχουμε κανέναν πόλεμο.

Η έκθεση της Αεροπορίας κάνει τον επισκέπτη πολύ σκεπτικό. Τα πολεμικά αεροπλάνα κυριαρχούν. Δεν είναι τα εθνητικά μέσα της γρήγορης συγκοινωνίας είναι τα σατανικά έργα της καταστροφής. Ανεβαίνουν ψηλά, εκεί που δεν τα βλέπει κανείς και δεν τα φτάνει τίποτα, για να βομβαρδίσουν. Άλλοι μόνο στις πόλεις και στους ανθρώπους! Αλλά πάλι, μήπως καθ' εφεύρεση δεν χρησιμοποιείται και στον πόλεμο; Τα τμήματα δεν τα έπλίζουν με κανόνια; Τα αυτοκίνητα δεν τα θωρακίζουν και τα κάνουν τάχως; Οι σιδηροδρομοί δεν μεταφέρουν στρατούς και πολεμοφόδια; Έτσι και τα αεροπλάνα. Για τους πολεμοχάρους, τους αεροπόρους, δεν είναι παρά «όπλα εναντίον του εχθρού». Κι' ο εχθρός ποίος; Ο άνθρωπος, ο συνάνθρωπος, ο αδελφός!

Αραγε, δεν θα λείψη ποτέ αυτό το μεγάλο κακό απ' τον κόσμο; Και θάχουμε αιώνα, κοντά στα εθνητικά αεροπλάνα, κι' άπάνω απ' αυτά, τα πολεμικά; Κανέννας δεν θα μπορούσε ναπαντήση με βεβαιότητα σε τέτοια ερώτηση. Ας ελπίζουμε όμως πώς, με μέρα, ή θέληση, ή καλή θέληση του ανθρώπου θα νικήση τάχιστα του ενστικτα, που ξυπνοδν κάθε τόσο σήμερα και γεμίζουν τον κόσμο με τη φρίκη του πολέμου.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΟΙΑΣΕ ΤΟΥΣ

Τά παιδικά τά μάτια, άθωα Βλέπουν μονάχα, δε ρωτούν Βλέπουν κι' άνοίγουν, όλο άνοίγουν, Ός που θαμπαίνουν και σφαλοδν.

Έτσι και σύ, μεγάλη, γίνε Βλέπε μονάχα, μη ρωτάς. Για ζωγραφιά πέρνε τον κόσμο, — Για κάποια ζωγραφιά χαράς.

K. Π. ΛΕΥΚ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Όρατα είναι νάχη κανείς ραδιόφωνο! Δεν έχει παρά να στρίψη ένα μικρό πόμπολο και... άκούει όλο τον κόσμο!

Όπως όλα τ' άπογεύματα, έτσι και χθές βιάστηκα να δώ κι έχουμε στο πρόγραμμα. Έπειδή όμως ήταν νωρίς, οι σταθμοί δεν είχαν άρχισει να εργάζονται. Είχα άπελπισθεί, όταν άκούθη μακρινή μουσική. Γυρνά τή «βίδα». Η μουσική κλησιάζει. Τώρα την άκούω καθαρά. Είναι ένα νοσταλγικό τραγούδι...

Κάπου τόχο άκούει. Μά που; Ποδ; Δεν μπορώ να θυμηθώ! Κλείνω τό μάτια και βλέπω να περνούν μπροστά μου εικόνες της ζωής μου. Εικόνες και πρόσωπα λησμονημένα.

Ηλιόλουστη ήμερα. Ένα χαρούμενο άγοράκι τρέχει γύρω απ' ένα γελαστό άνδρα και μια νέα γυναίκα... Μά να! Το νοσταλγικό τραγούδι άκούεται κάπου έκστ μακριά.

Πόλεμος, Φωτιά, Στρατός, Κόλαση! Μ' άκοδστε! Το μελαγχολικό τραγούδι άκολουθεί κάθε κανονιά, κάθε άναστεναγμό.

Ένας πατέρας πεθαίνει: Ένα όρφανό ξεκινά τον δρόμο του δρόμο... Μέσα στους θρήνος άκούω τις νότες του μελαγχολικού τραγουδιού.

Χρόνια έρχονται. Χρόνια περνούν. Μά σε κάθε σκηνή άκολουθεί και τό λυπηρό τραγούδι.

Άνοιξη τό μάτια. Ποιδ ήταν αυτό τό τραγούδι; Δεν ξέρω. Ένα άκρον όμως ήλθε να μου πη, πώς είναι τό τραγούδι, που κλείει παρασμένη χαρά, χαμένη εσύχια.

— Έσύ κλαίς! φωνάζει ο μικρός μου φίλος.

Προσπάθησα να γελάσω. — Γελώ! — Γελάς, μά... κλαίς! — Ναί, μικρό μου φίλε! Εγώ γελώ, μά κλαίω!

Ίππότης Δόγγην

Ο ΑΣΧΗΜΟΥΛΗΣ

Ήταν ένα καλοκαιριακό δειλινό. Ο ήλιος έγεννε στη δόση, βάφοντας ματωμένα τό συννεφάκια πουδαν άποτραβήξει εκεί. Κατέβηκα στ' άρογιάλι ν' άπολαύσω τ' όμορφο ήλιοβασιλευμα.

Η παραλία, εκείνη την ώρα, ήταν στις δόξες της. Ήταν γεμάτη απ' τους μικρούς της επισκέπτες, που με τό παιλόχρωμα φορεματάκια τους την έκαναν να φαίνεται σαν κάμπος με κυριόχρωμα λουλούδια. Από παντού άκούγες γέλια και χαρούμενα ξεσπνητά.

Έξαφνα έννοιωσα κάποιον να με τραβά απ' τό φουστάνι... Γόρρα ξαφνιασμένη. Ήταν ο ξαδελφοδής μου ο Μίμης με την «σεβαστή του πατέρα», άκοιτελουμένη όλο από κισσιόχους και διαβολάκια, σαν κι' αυτόν. Σε μια στιγμή με περικυκλώσαν κι' άρχισαν να χορεύουν γύρω μου τραγουδώντας — Γύρω-γύρω όλοι... στη μέση... ή «Μανώλη», χέρια πόδια στην αύλη, όλοι κάθονται στη γη.

Τά καρόμνα σκασμένη από γέλια. Έξαφνα όμως ή ματιά μου έπεσε κάπου, πουδανε τό γέλιο να χαθή απ' τά χείλη μου. Ένα παιδάκι στεκόταν παρόμορα άκουμπισμένο σ' ένα βραχάκι της άρογιάλις και κοίταζε τόσο πονεμένα τ' άλλα παιδιά, που έκαίξαν, ώστε τή ματιά του δε θα την ξεχάσω ποτέ.

Γιατί δεν τό κάίξετε κι' αυτό τό παιδάκι, Μίμη, ρώτησα τον ξαδελφοδλή μου. — Δεν τον θέλουμε στην παρέα μας γιατί είναι άσημοδής, είπε εκείνος γελώντας τρανταχτά.

Γόρρα κι' είδα τον μικρό. Για μια στιγμή από τό μάτια του πέρασε μια άστραπή μίσους μά άμέσως πάλι πήραν τό γαλήνιο και γεμάτο πόνο βλέμμα του.

Έστρεξα κοντά του, του χάιδεσα τό κεφάλι. Άποτραβήχτηκε φοβισμένο και γεμάτο άπορία. Άυτόν να τον χαιδέψουν; Σίγουρα θα τον κοροδίσουν πάλι. Γι' αυτόν τό χάδι και τό φιλιό ήταν άγνωστα. Ήταν κάτι παράματα που τόβλεπε να γίνονται στους άλλους όμοιούς του, μά σ' αυτόν όχι.

— Πώς σε λένε; ο ρώτησα. — Τέλλο, μούπε με μια φοβισμένη φωνή.

Ω, τί όμορφο όνομα, του είπα. Χαμογέλασε. Μά τό χαμογέλο του ήταν τόσο άσχημο, που λές ή μότρα τόκανε νάμει πάντα πονεμένο, για νάμει σωμαθητικό.

Σά να κατάλαβε τή σκέψη μου χαμήλωσε τό μάτια. Πρόφθασα άμέσως και τον ρώτησα.

— Πώς τον λένε τό μπαμπά σου; — Γαδύο. — Τή μαμιά σου; — Δεν ξέρω. — Δεν ξέρετε; τό ρώτησα ξαφνιασμένη.

— Όχι, μου άπάντησε. — Μά ποδναι ή μαμιά σου, του είπα γυρίζοντας σ' έναν δμλο κυριών που συζητούσαν παραμέρα για τις νέες μόδες.

— Στο χάρματα, μούπε με μια φωνή βαριά λυπητερή, που άντήχησε σαν πένθιμη καμπάνα. Δάκρυα μου άνέβηκαν από μάτια. Ένωταμεξδ ο ήλιος είχε δώσει κι' ή παραλία άρχισε να βρομιώνεται.

— Ποίος θα σε πάρη; τό ρώτησα, ύστερα από όλιγοσίμη σιωπή.

— Νά... μούπε και μούδιζε μια χοντρή γυναίκα, με σκληρά χαρακτηριστικά, που έρχόταν προς τό μέρος μας. — Είναι ή παραμάννα μου, κακιά! Με δέχνα, ού... ού...

Δεν πρόφθασα να μου πη άλλα, γιατί περνώντας τ' άρπάξε απ' τ' άδύνατο χεράκι κι' έφυγε. Τό κοίταξα λυπημένη, που άπομακρυνόταν. Γυρνάσε και με κοίταζε κάπου-κάπου χαμογελώντας. Μά χαμογελούσε τόσο άσχημα, όέ μου! Σε μια στιγμή που σκόνταψε γυρίζοντας να με δη, ή ευσπλαχνική παραμάννα τουδωσε μια στο κεφάλι μου, που έβαλε τό κλάμα.

Και μένα μικρούλη!... Τί νάφταιγες, κι' ή μότρα σε καταδικάσε, να ζης περιφρονημένο απ' όλους, χωρίς χάδια

και κανάκια; Τουλάχιστον να σου άφινε τή μητρούλα σου! Γι' αυτήν ποτέ δεν θα ήσουν άσχημος. Αλλά έτσι είναι ή ζωή!

Κόκκινο Κρίνο

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Άετλι άνοιξιάτικο, γαληνεμένο. Στο φτωχικό έρημο ξεκληράκι δεν θα χτυπήση καμπάνα του έσπερινού παπάς δε φτάνει ως εκεί μονάχα τό πουλάκια λειτουργούν τραί και βράδυ ταπεινά.

Ένα γεροντάκι και μια γριούλα άνεβαίνουν σιγά-σιγά. Άνάβουν εύλαβικά τό καντηλάκι και θυμάζουν με τό φτωχικό χαματένιο θυματήρι στανροκοπιόγται μπροστά στις εικόνες, ξεκουράζονται λιγάκι και πάλι ξεκινούν.

Σιγά σιγά, άέρνουν τό χαμπούριαμένο απ' τό χρονα κορμά τους ως τή φτωχική τους καλυβούλα. Κουρασμένοι κι' οι δυο, απ' τον πολύ γι' αυτούς δρόμο, ξεκοσταίνουν κάνα σε δυο σκαμνάκια, που πάντα βρίσκονται έξω απ' την καλυβούλα τους. Μπροστά τους ή θάλασσα άπλώνεται άτέλειωτη μικρό κυματάκι σηκώνεται στις άκρες της και στα σπύκια μ' ένα μουρμουρικό, λές και ψυθριζει κάποια μυστική προσευχή στον Πλάστη μας μεσ' στη γαλήνη του έσπερινού.

Άπό μακριά άκούγονται οι άντιλαοί απ' τα βελάσματα των κοπαδιών και τό ρυθμικό γτίν, γτίν των κουδουνιών των ποδων, σαν τό πιο μελωδικό χαμπαίνισμα στη θεία μοναξιά της έξοχης τήν ώρα αυτή του έσπερινού.

Ο γέρος κοιτάζει ένα γλάρο που βουτά τρυγυρίζοντας στο νερό, κι' ο νεός του πλαγιέται μακριά... κάπου... σε μακρινά περασμένα...

Γονατίζει ο γέρος και κάποια βουβή προσευχή άργοσαλεύει τό χείλη του. Γαλήνη γύρω... Τό κυματάκι μουρμουρίζει κάποια μελωδική λειτουργία στον έσπερινό της φύσης.

Παράμερα ή γριά, γονατιστή κι' άντήπροσέχεται κάπου-κάπου ένα δάκρυ κλάδ απ' τό μάτια της: βιαστικά τό σφουγγίζει, δεν θέλει να δη ο γέρος της πώς κλαίει.

Φλίτς, φλίτς, τό κυματάκι... Ντίν, ντίν, τό κουδουνάκι των κοπαδιών, κι' ο ήχος τους σαρκπιέται μεσ' τή λαγιάδα κι' άπλώνεται στην θάλασσα... Ένας γλάρος άνοιξε τό φτερά του και πέταξε ψηλά... ίσως για να φέρη στον Πλάστη εύχαριστία απ' τον έσπερινό της φύσης...

Τζιζία

ΕΚΑΡΟΜΕΣ

Πρωτομαγιά. Στην αύλη του σγαλιού του χωριού, τά μικρά κοριτσάκια άνυπόμονα περιμένουν τή διευδύντρια για να ξεκινήσουν για τις Μέντες. Έπιτέλους καταβαίνει κι' εκείνη, δίνει τό σύνθημα κι' εδδής τά μικρά τραγουδώντας προχοδούν:

Πρωτομαγιά, τά λούλουδα γιορτάζουνε και τό πουλιά... Τί διαφέρουν αυτά απ' τό λούλουδα και τό πουλιά; Τίποτα! Τό ίδιο άθωα, ένόναστα κι' ετυχημένα...

Φθάσανε στις καρδιές, τρέχουν, παίζουν, γελούνε, κι' οι φωνές τους φθάνουν μαζί με τά τιτιβίσματα των

ζητημένη, Μπορούσε να γίνει απλούστερο, και οι φράσεις του να είναι συντομότερες και πιο θεμένες. Και μία παρατήρηση «πραγματική»: Δεν χρειάζεται κανείς να βγάλει «όμοια κρυπτική» για να ξυπνήσει από τον ύπνο του, εκτός αν πέση απ' το κρεβάτι. Ή κτυπήσει πουθενά. Γιατί άλλοις κάθε πρωί που θα ξυπνούσε θα ξυπνεί με μόλις ανοίγει τα μάτια του και θα κατάρτομαζε τους δικούς του.— «Οι διαγωνισμοί» της Γ. Γ. Γ. «Ήθελε λίγο περισσότερο έπαιγμα και τότε θα ήταν πραγματικά φαινότατο και πρωτότυπο. "Ας τό ξαναγράψης; ή Γ. Γ. Γ. χωρίς να χαλάση τον γοργό του ρυθμό, και άς τό ξανασειλή. — «Ραμιάζοντας» της Χ. Ψ. Ω. Τά δυο πρώτα τετράστιχα πολύ όραία και πρωτότυπα, αλλά τό τρίτο αδυνατείς ξαφνικά και στό μέτρο και στην διατύπωση και χαλάει όλο τό ποίημα. Κρίμα! — «Είναι στιγμές» τού Βάτραχου Νο 20. Πολύ υπερβεβμένο, δέν κατάλαβα όσα λέξη. — «Έντοπώσεις από τήν Κωνσταντινούπολη» της 'Ελισσαίμνης Αρσαίνης. Μία άπλή περιγραφή, όσπε καλή όσπε κακή, άψυχη όσπε και χωρίς καμμία ζωρότητα. Τό θέμα έπαίρει πολύ καλύτερη έκτέλεση. — «Ω, νύκτα» τού Φ. Τρ. Καλό στό μέτρο και στην στιχουργία, αλλά συμβατικά γραμμένο και χωρίς κανένα βάθος. "Η νύχτα δέν είναι άτέλειωτο γιορτάσι» τή στιγμή που είναι μία χρονική μονάδα με έντελώς καθορισμένα όρια. — «Ανιτολή» τού Κρίτωνος. Άτεχνό όστιχο. Κανένα μέτρο. — Θα εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έμριανέται, όσπι τυχεύεται, άν δέν συνοδεύεται από τό δικαιώμα, όρ. 10. — Τά έμριανόμενα ή άνοδομένα ισχύουν άς τήν 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν σέ άνόρια και όσα από Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Χλόη, κ (ΜΦ). Χρυσόθεμις, κ. (ΑΧ). Κένταυρος, ά. (ΑΚ). 'Ιδεώδης 'Ιαλοτής, ά. (ΔΕ). Μεναξόδενιο 'Ονειρο, κ. (ΗΚ). Γλυκειά 'Ονειροπόλος, κ. (ΚΕ). 'Ιων, ά. (ΑΑ). 'Ερμθρόδερμος, ά. (ΚΑ).

'Ανανεώσεις Ψευδώνυμων: Μάρβελ, κ. Μαγαμένο Λουλούδι, κ. Τριανταφυλλένιο Δάκρυ, ά. 'Ιάς, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: **Νυμφώλα** γ' 'Οδρανό (τό έλαθα, ήούχασε μά γιατί, παιδί μου, τόσο έθώρο τό μελάμι σου;) **Μίκυ-Μάους** (έστειλα 10 τετράδια) **Μακεδονικό Νούφαρο** (πύο σου έδιλάξα' κί έχω έλπίσω να γίνης μία από τίς καλύτερες φίλες μου και θα τό χρωστώ χάρη στην Μ. που σ' άνέγραψε) **Περιπλοκάδα** (θα τό διαβάσω και θα σου πώ στό έρχόμενο) **Ίω** (τό πιστευό' χάρω που σου άρέσουν τόσο τά έφαιτάνα' έστειλα 10 τετράδια) **Γλυκειά 'Ονειροπόλον** (χάρω κί' εύχαριστώ πολύ μετά τήν έκτέλεση τών παραγγελιών σου, ήμινε διόλου στή διαθεσή σου όρ. 24,40: γράψε μου) **Χαρ. Σαν.** (εύχαριστώ θερμάτατα, καλιέ μου άξέχαστε φίλε! τό ποίημα της Χ. Χ. πολύ όμορφο, αλλά άκατάλληλο βέβαια για τό περιόδικό μας) **Νεράιδαν τών Άγρών** (τετρ. έστειλα) **Παντελή Ν. Μωραΐτην** (έλαθα, εύχαριστώ) **Χλόην** (χάρω πολύ τό ψευδώνυμο ένεκρήθη' γράψε μου) **Περγαμινήν Άδραν** (έστειλα: ή τμή ή τού φύλλου είναι όρ. 2,50) **Νίνην, Λευκάταν, Ραγισμένην Άδραν, Γιάκουμον 'Ασπροθαλασίτην** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 8 'Απριλίου, θάπαντήσω στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 259ου Διαγωνισμού Δόσεων. Αι λύσεις τού φύλλου τούτου είναι ότε- και περί τήν 16 'Ιουνίου.

264. Λεξιγέφυρος
Θεο και έωο χρέσιμο
Με Τά στή μέση ένώνεις
Και κρηναλο φιλόσοφο
Άμέσως φανερώνεις.
'Ερνάνης

265. Συλλαβογέφυρος
Τό πρώτο μου τού Νίσε γίως
Πού όλοι σας τόν ξεέστε,
Τό δεύτερό μου άρχαλο θεός
Πού μέσ' στά δάση χαιρέται.
Τό σύνολο, στοχόζομαι,
Σάς κάνει ναπορήτε,
Τού κόσμου όλου τό σύνολο
Γιατί σ' αυτό θα βρήτε!
Πληγωμένος Άετός

266. Στοιχειογέφυρος
Νήσος είμαι ελληνική,
'Αλλ' άν μάλοκεφαλίσης,
Με χυπάς με τό σφυρί,
'Αφού βέβαια με λύσης.
Ξεπερνένοσ Δέρσοσ

267. Μεταγραμματισμός
Καλή άγγελιοφόρα
'Αλλάζει τό κεφάλι—
Θεά μένει και πάλι,
Μά τί κακή 'ναι τόρα!
'Εκάρη

268. Κυβόλεξον
* * * * * = Φοβέται εις τήν μέσην.
* * * * * = Μέρος τού σώματος.
* * * * * = Μουσικός όρος.
* * * * * = Υίός Πατριάρχου.
Και καθέτωσ κί' ίδια. Ρωσπούτιν

269. Κονταγραμμίδον
1 2 3 1 4 5 2 6 = Ρωμαϊκόσ ύπατοσ.
2 3 2 5 2 6 = 'Επίθετον.
3 5 6 2 6 = Αϊσθημα κακόν.
4 1 5 2 6 = 'Επίθετον.
5 2 6 = Θανατηφόρον.
6 4 3 = Πρόσωπον τ. Π. Γραφήσ
Καραόνη

270-274. Μαγικόν Γράμμα
Τή άνταλλαγή ένόσ γράμματος διά-
στησ τών κάτωθι λέξεων δι' ένόσ άλλου, πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθούν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:
άνός, ούσ, άλη, όρος, Γάτοσ.
Πολυβώτης

275. Διπλή Άκροστιχίς
Τά μέν άρχικά τών κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων άποτελούν Τιτάνα, τά δέ τρίτα γράμματα άρχαίον μέγαν στρατηγόν:
1, Άσποπόροσ 2, Ποταμόσ τής 'Ιτα-
λίασ 3, Αϊσθημα δυσάρεστον 4, Θεά 5, Ποταμόσ τής 'Ιταλίασ 6, Αϊσθησίσ,
7, Γυνή τής Η. Γραφήσ.
Δοξαμένοσ Τριπλοτύστακιν

276. Φωνηενόλιπον
σ - φρον - * - ο - δν - τ - φον - * - χονσ
Επετεμένη Λαϊδή

277. Γεΐφος
ό MM MM ήρδεν εν εν εν
ήρωσ
Λοκίτα τής Αετιεριάσ

Διά τούσ Γαλλομαθείς
278. Charade
Entier, je suis une saison;
Mais si, lecteur, de mon nom
Je ne suis qu'une lettre est öté,
Je ne suis qu'une journée.
Φαφραλίε 'Ελληνίε

ΑΥΣΕΒΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων τού φύλλου 5

47. Πολύβιος (πολύ, βίος).— 48. Τζι-
τζίκι (τζι, τζι, κκι).— 49. Πινός-νός.—
50. Κατόκια (αναγινώσεται κατά σύλ-
λαβας και άντιστρόφως.)— 51.

Ω Κ Υ Π Ε Τ Η 52. ΑΔΕΞΑΝΑΡΟΣ
Α Ε Ρ Η (Άέρος, ένδον, ξάου-
Ν Ρ Ι νον, Νάξοσ, Δαναόσ,
Μ Α Ρ Σ Υ Α Σ Ροδανός, όξοσ, σάρξ)
Ε — 53 - 57. Διά τού
Υ ΜΙ: τίμιος, μιμέροσ,
Σ Μιμοσ, όθμιμοσ, κά-
μιμοσ.— 58. ΒΕΡΝΗ

(Βόλοσ, Σέριφοσ, Καρυά, Δούναβις,
Χρυσήσ).— 59-63. Αύλοσ, Σλαύοσ, τα-
όροσ, σταύλοσ.— 63. 'Επιτά πόλιεσ μά-
ναντο σοφήν διά εϊξαν 'Ομήρου (έπίτα
ποι, λ' εις μασ, ν' άν τό, σ' ο φιν διά
οίεσ άνω μηροσ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΒ'—194]
Διαπλασπούλα εσ, άνταλλάσσω τετρα-
διάκια. Γράφατε: Μαρίκα Γ. Φιλια-
κού, Τρόφωνοσ Μουτροποδλου, Πειραιά,
διά: Χλόη

[ΑΒ'—195]
Διαπλασπούλα, γιατί τόση άδιαφορία;
'Ενα τετραδιάκιο όσς θα ποσ προφενού-
σε άνέκφραστη χαρά. Άλληλογραφή και
άνταλλάσσω κάρτεσ: Ζητώ να γίνω μέλοσ
'Αθηναϊκού συλλόγου, Δ/οίεσ: (ΑΒ'—168).
'Αετιδέουσ

[ΑΒ'—196]
Σ τούσ προσφέροντασ τήν ψήφο τούσ, στό
Κρυσταλλογένητο Τραγοΐδι, στέλλω
τίε θερμότερα εύχαριστήσ μου.
Πανελλήνιον 'Ονειρον

[ΑΒ'—197]
Αταβύριε, Άνθιμονή Τριανταφυλ-
λά; Φωχό Κρυσόλη, περιμένο ε-
ξάπαντοσ ένα όσς τετραδιάκιο. Θερμά εύ-
χαριστώ. Δ/οίεσ Γαρδένιασ.
Μουελίνα (Βάτραχοσ)

[ΑΒ'—198]
Η ΤΟΜΠΛΑ και έξη παλιό Βάτραχοι
έβρσαν στό Μαρόκοι τήν
'ΕΒΡΩΣΗ ΣΥΝΑΡΜΟΝΗΤΩΝ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Εσποτό: Σεπάθωμα, Φιλανθρωπία, έκ-
δοσοσ περίοδικό κτλ.
Ενομένων άρχαιοεσών έξελέγησαν:
Πρόδροσ: ΑΡΙΩΝ
'Αντιπρόδροσ: ΑΓΑΘΗ
Γραμματέσ: Η. ΝΑΚΕΟΣ
Γαρίλασ: ΝΟΡΙΣ
Σύμβουλοσ: ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ

Μέλη: Τοφλόσ Καλλιτέχνησ, Χρυσόθε-
μισ, Άρτανόσ, Λευκή Καμέλια, Άγγε-
λοσ τού Σκότιουσ, Βασίλισσα τού Αϊθόροσ,
'Ανεσπερή Έδύχια.
(Άρχαιοεσώι Τμημάτουν προσχώριε).
Άρχιμετα μέλη, άντίπροσώπουσ: Γενική Δ/οίεσ:
'Αναβόταν Σ, Μαροΐου.

Ό Σύλλογόσ μασ γιορτάζοντασ τήν έβρυ-
ση τού διοργανώνοσ στόσ 8 Μαΐου Μεγάλη
'Εορτή στό SALON VERTIGE. Διαπλασπούλα,
ύποστηρίξτε μασ!
[ΑΒ'—199]

Αποτελέσματα Διαγωνισμών 'Ερνά-
νη: Πρώτοσ άκυρόθεται έλλείπει ά-
παντήσων. Στο δεύτερο έλαβα 47 κάρ-
τόλεσ. Βραβεΐοσ: Χρυσάλλοσ, Φρανσίνα,
Χαραγγή, Γαρόβνια, Κινάζοΐλα, Νίκη, Λυ-
σόχαρτε, Λωρέττα, Σταράτη, Βασίλισσα
Αϊθόροσ. Στείλαντασ ύπερευχαριστώ.